Εναλλακτική πληροφόρηση

Δέφτερη Ανάγνωση

www.defterianaynosi.com

Ειδήσεις για τη βδομάδα και σχόλια για τις εξελίξεις

ΤΟΠΙΚΑ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

ΔΙΕΘΝΗ

ΚΙΝΗΜΑΤΑ

ΤΟΠΙΚΑ

Τράπεζες: η χιονοστιβάδα των σκανδάλων και τα ΜΜΕ

Η κάθοδος της Τρόικας από τη μια, και η προσπάθεια της Κεντρικής Τράπεζας υπό το νέο Διοικητή από την άλλη, για να διερευνήσουν την κατάσταση των τραπεζών, φαίνεται να ανοίγει μια σειρά από λογοκρινόμενα θέματα. Ταυτόχρονα, η πλειοψηφία των ΜΜΕ προσπαθεί να υποβαθμίσει το ζήτημα, το οποίο βέβαια δεν πρόκειται να εξαφανιστεί. Διότι στο βάθος, όλοι ξέρουν ότι το επόμενο μεγάλο ζήτημα, έχει να κάμει με την έκθεση των κυπριακών τραπεζών σε δάνεια στην Ελλάδα και αν τελικά αποχωρήσει η Ελλάδα από την ευρωζώνη, οι εξελίξεις σε εκείνο τον τομέα θα είναι κατακλυσμικές. Προς τον παρόν, φαίνεται ότι υπάρχει μια προσπάθεια στην Ευρώπη να αναβληθεί αυτό το ενδεχόμενο για το 2013, ίσως και μετά τις γερμανικές εκλογές. Οι διαρροές, ωστόσο, για τα σκάνδαλα των τραπεζών είναι εντυπωσιακές παρά τις προσπάθειες για λογοκρισία – ήδη λ.χ. διέρρευσαν εκθέσεις για «συγκρούσεις συμφερόντων», για ύποπτη λειτουργία θυγατρικών, και την περασμένη Κυριακή, 26/8, η Χαραυγή, η οποία μαζί με το οικονομικό του Φιλελευθέρου, ήταν και οι μόνες εφημερίδες που δημοσίευσαν κάποια στοιχεία για τα σκάνδαλα, είχε πληροφορίες για την αγορά ελληνικών ομολόγων από γερμανική τράπεζα η οποία προσπαθούσε να τα ξεφορτωθεί και στην αγορά περιλήφθηκε και προμήθεια 5%. Το ποίοι αποφάσισαν την αγορά είναι, προφανώς, ενδιαφέρον. Την Τρίτη, 28/8, ο «Φιλελεύθερος» είχε αναφορά σε εσωτερική έρευνα της Τράπεζας Κύπρου για δάνειο 2 εκατομμυρίων που πήρε ο τέως εκτελεστικός σύμβουλος Α. Ηλιάδης, το οποίο ήταν εντυπωσιακά χαμηλότοκο -2.5% αντί 5.5%. Η αναφορά ήταν απλά η αρχή: την Τετάρτη μέχρι και η «Αλήθεια» είχε πρωτοσέλιδο ότι ο Ηλιάδης μαζί με τον Καρυδά (τον οποίον πρόβαλε ο Πολίτης, προηγουμένως, σαν «αδικημένο») ήταν τα άτομα τα οποία εμπλέκονται στην αγορά των ελληνικών ομολόγων – και μάλιστα «εν άγνοια» του Δ.Σ. της Τράπεζας, το οποίο έγκρινε την αγορά «εκ των υστέρων». Ταυτόχρονα παραιτήθηκε ο πρόεδρος της Τράπεζας Κύπρου. Και ξεκινούν οι έρευνες από τον διεθνή οίκο Alvarez and Marshal εκ μέρους της Κεντρικής. Όσα διαρρέουν τώρα είναι απλά η αρχή.

Ας ξεκινήσουμε την καταγραφή, όμως, από τον περασμένο Ιούλη:

Ο βαθύς λάκκος της Λαϊκής: από τις παλιές αμαρτίες, στις συγκρούσεις συμφερόντων με φόντο τα δάνεια

Η Τρόικα φαίνεται να προσπέρασε γρήγορα τις προσπάθειες των τραπεζών να συγκαλύψουν τα κενά τους και ανέβασε τα πιθανά ποσά που θα χρειαστούν στα 6 με 10 δις. Φαίνεται, επίσης, ότι η Τρόικα άρχισε να διερευνά και τους μηχανισμούς μέσα από τους οποίους γινόταν ξέπλυμα χρήματος, μέσω των κυπριακών τραπεζών. Αναφορά στο θέμα έκανε άμεσα και η Καθημερινή της Κυριακής 26/8. Στο ελληνικό "Βήμα" υπήρχε πριν μερικές εβδομάδες αναφορά, ότι εκφράστηκαν διαφωνίες για την παρουσία του κ. Φιλίππου στο Δ.Σ. της Λαϊκής. Σε μια ενδιαφέρουσα κίνηση, ωστόσο, ο κ. Φιλίππου διορίστηκε επικεφαλής της Τράπεζας, μετά την υποχρεωτική αποχώρηση του κ. Σαρρή. Αν και ο διορισμός του κ. Φιλίππου έγινε για λόγους τυπικούς επίσημα – ως ο γηραιότερος – ενδέχεται, επίσης, η τοποθέτηση του στη συγκεκριμένη θέση να αποτελεί και μια προσπάθεια να αντιμετωπιστούν δύσκολες ερωτήσεις, αφού την περίοδο της διακίνησης των γιουγκοσλαβικών κεφαλαίων είχε νευραλγική θέση στην Κεντρική Τράπεζα. Σύμφωνα με δημοσιογραφικές πληροφορίες, ο διορισμός του στο Συμβούλιο της Λαϊκής, έγινε κατόπιν επίμονης του ΔΗΚΟ – και στη δεδομένη περίπτωση του Ν. Παπαδόπουλου. Αν, κατά συνέπεια, η τοποθέτησή του είναι κίνηση άμυνας ή τοπικής συναίνεσης θα φανεί στην πορεία.

Η αντικατάσταση του κ. Σαρρή, από την άλλη, ήταν αναμενόμενη, αλλά η προσπάθεια του κύκλου του να την αποδώσει στην «Ομόνοια» - ως είδος μεταφορικής μετατόπισης των ευθυνών του στο "φταίνε οι άλλοι", μάλλον το ζημίωσε, αφού στη διαδικασία της συζήτησης δημοσιοποιήθηκε, τελικά, ένα σκάνδαλο που εκκρεμούσε στα εσωτερικά της Τράπεζας, αλλά και στην Κεντρική Τράπεζα σε σχέση με τον κ. Σαρρή αναφορικά με "σύγκρουση συμφερόντων". Ο κ. Σαρρής όταν ανέλαβε την διοίκηση της Λαϊκής ήταν, ήδη, στο διοικητικό συμβούλιο οκτώ εταιρειών, δύο από τις οποίες είχαν δάνεια στην Λαϊκή – της μιας μάλιστα ανερχόταν σε 100,000 και σύμφωνα με τη Χαραυγή είναι «μη εξυπηρετούμενο» σήμερα. Όταν δημοσιοποιήθηκαν τα στοιχεία από τις δύο αριστερές εφημερίδες, Χαραυγή και Γνώμη, την Παρασκευή 17 Αυγούστου, ακολούθησε μια εντυπωσιακή σιωπή από τα υπόλοιπα ΜΜΕ. Μόνο το ΡΙΚ κάλυψε το θέμα, και αυτό με δηλώσεις του

εκπρόσωπου του ΠΑΣΕΧΑ, Μ. Ολύμπιου. Ο κ. Σαρρής προσπάθησε να απαντήσει τη Δευτέρα, εκθέτοντας τον εαυτό του, αφού ουσιαστικά προσπάθησε να παραπλανήσει δηλώνοντας ότι δεν είχαν δοθεί δάνεια κατά την διάρκεια της θητείας του ως επικεφαλής της Λαϊκής. Το θέμα, βέβαια, ήταν τα δάνεια που υπήρχαν και όχι που είχαν δοθεί. Και, φυσικά, η συμμετοχή στα διοικητικά συμβούλια των οκτώ εταιρειών, θέμα το οποίο δεν σχολίασε σε μια έμμεση παραδοχή για την αλήθεια των πληροφοριών. Ο Ορφανίδης, ο οποίος προσπάθησε, επίσης, να αντιδράσει, αφού οι αποκαλύψεις έδειχναν ότι το ζήτημα της σύγκρουσης συμφερόντων του κ. Σαρρή είχε επισημανθεί και από υπηρεσία της Κεντρικής Τράπεζας, υποστήριξε ότι «δεν ολοκληρώθηκε η έρευνα» - ένας αστείος ισχυρισμός, αφού η μοναδική ενέργεια σε αυτή την κατεύθυνση ήταν ότι έστειλε επιστολή στον κ. Σαρρή, στην οποία ο τελευταίος δεν απάντησε, παρά την παρέλευση αρκετών μηνών.

Το όλο θέμα με τον κ. Σαρρή ήταν ουσιαστικά, αποκαλυπτικό των διαπλεκομένων συμφερόντων στις Τράπεζες. Το πραγματικό υπόστρωμα ήταν τα δάνεια που είχαν δοθεί και τα οποία ήταν, είτε μη εξυπηρετούμενα, είτε ύποπτα, όσον αφορά στις διαδικασίες που ακολουθήθηκαν. Ήδη, κυκλοφορήσαν φήμες και στοιχεία από τον Μάιο ότι είχαν δοθεί δάνεια ύψους ενός δις σε μέλη του διοικητικού συμβουλίου, τα τελευταία χρόνια. Μάλιστα και την χρόνια, το 2011, που εμπλάκηκε στην προεδρία της τράπεζας ο κ. Σαρρής, τα δάνεια σε μέλη του Δ.Σ. είχαν φτάσει στα 400 εκατομμύρια. Ταυτόχρονα, κυκλοφορούσαν πληροφορίες για μη εξυπηρετούμενα δάνεια σε αθλητικούς παράγοντες. Και δημοσιεύτηκε, επίσης, και ένα ζήτημα παραχώρησης δανείων σε ιρανούς επιχειρηματίες για αγορά επαύλεων από εργοληπτικές εταιρείες, χωρίς να υπάρχει διασφάλιση για την αποπληρωμή των δανείων. Τελικά, οι οικοδομικές εταιρείες πληρώθηκαν, αλλά τα δάνεια δεν φαίνεται να υπάρχει τρόπος αποπληρωμής – και σύμφωνα με πληροφορίες που διέρρευσαν είναι «μη εξυπηρετούμενα» για μήνες. Τίθενται κατά συνέπεια και ζητήματα μεσαζόντων – οι δικηγόροι είναι πάντα ένας νευραλγικός κρίκος στην όλη διαδικασία διαπλοκής των τραπεζών.

Και σαν να μην έφταναν τα εσωτερικά προβλήματα, εμφανίστηκαν και διεθνή: βρετανοί, οι οποίοι πήραν δάνεια από την Λαϊκή, για «αγορά εξοχικών κατοικιών» σκοπεύουν να καταφύγουν στα δικαστήρια γιατί, υποστηρίζουν, ότι «παρασύρθηκαν» η παραπλανήθηκαν από «τράπεζες, κυπριακές εταιρείες

ανάπτυξης γης και βρετανούς σύμβουλους» να πάρουν δάνειο σε ελβετικά φράγκα – με αποτέλεσμα να μην μπορούν τώρα να πληρώσουν τις δόσεις. Πολλά δάνεια της Λαϊκής σε αυτόν τον τομέα είναι ήδη «μη εξυπηρετούμενα».

Οι εσωτερικές φουρτούνες στην τράπεζα Κύπρου: από την Uniastrum στην αγορά των ελληνικών ομολόγων

Ενώ στην Λαϊκή συνεχίζονται οι προσπάθειες για κάλυψη και διάγνωση των ζημιών, οι εσωτερικές έρευνες στην Τράπεζα Κύπρου δείχνουν, επίσης, μια σειρά ύποπτων διαδικασιών. Το πρώτο σκάνδαλο που διέρρευσε αφορούσε τη ρωσική τράπεζα Uniastrum. Το θέμα της τράπεζας είχε εγείρει, πριν από μερικούς μήνες, ο τέως υπουργός οικονομικών, Χ. Σταυράκης: στο βιβλίο του «Οικονομία στην Πολιτική, Πολιτική στην Οικονομία» όπου καταγράφει την προσπάθεια του να πείσει τον τότε διοικητή της Κεντρικής, τον Α. Ορφανίδη, να καθυστερήσει την αγορά της τράπεζας.

Ο Ορφανίδης αρνήθηκε και τελικά η τράπεζα αγοράστηκε για πολύ περισσότερα από όσο άξιζε με βάση τις τιμές μετά την κρίση του 2008. Ο Σταυράκης απέδωσε το λάθος στο πείσμα του Ορφανίδη. Είναι, όμως, πιθανόν να υπήρχαν και ευρύτερα συμφέροντα, τελικά. Η παράλογη απόφαση να αγοραστεί πιο ακριβά η τράπεζα, συνοδεύτηκε και από μια σειρά από παράδοξες πρακτικές της τράπεζας στη Ρωσία, όπως οι σχέσεις της με θυγατρικές και άλλες εταιρείες και συμφέροντα. Σύμφωνα με τον Φιλελεύθερο: «*Η έκθεση υποστηρίζει ότι εταιρεία που συνδέεται με στελέχη της ρωσικής θυγατρικής λειτούργησαν σε βάρος της μητρικής, δημιουργώντας ένα πολύπλοκο μηχανισμό παραχώρησης δανείων σε εταιρείες με άγνωστους ακόμα μετόχους.*»

Αν και η Τράπεζα Κύπρου επέμενε ότι οι ζημίες ήταν συγκριτικά μικρές - μερικά εκατομμύρια - το συνολικό κόστος, μάλλον, θα είναι πολύ μεγαλύτερο, αν υπολογιστούν τα αρχικά επιπλέον κόστη της εξαγοράς, οι κρυμμένες ζημιές από την διαπλοκή που ανιχνεύτηκε από την έρευνα και οι τελικές ζημιές από την πώληση της τράπεζας. Η έρευνα, ουσιαστικά, έδειχνε ότι κάτω από την επιφάνεια υπήρχαν διάφοροι σκελετοί στα ντουλάπια των τραπεζών.

Η στάση των ΜΜΕ ήταν ενδιαφέρουσα. Το θέμα είχε διαρρεύσει, αρχικά, σε ελληνικό ιστότοπο και ακολούθως, προβλήθηκε πρωτοσέλιδα από τη

Χαραυγή και σε μικρότερη κλίμακα από το Φιλελεύθερο, ο οποίος το κάλυψε στις οικονομικές του σελίδες. Η πιο εντυπωσιακή προσπάθεια συγκάλυψης έγινε από τον Πολίτη. Όχι μόνο δεν προβλήθηκε τίποτα πρωτοσέλιδα - παρά την συνηθισμένη του πρακτική για σκανδαλοθηρία ως διαφημιστική πρακτική - αλλά προσπάθησε συνειδητά να συγκαλύψει το θέμα μετατοπίζοντας το ... και πάλιν στην Ομόνοια. Αν στην περίπτωση του Σαρρή αποδείχθηκε ότι η επίκληση του σωματείου - που δεν είχε πάρει δάνεια - ήταν τρόπος για να συγκαλύψει τη δική του σύγκρουση συμφερόντων, η επανάληψη του σεναρίου στην περίπτωση του Πολίτη, δίνει στο θέμα σχεδόν κωμική διάσταση. Αυτήν την φορά, η εφημερίδα χρησιμοποίησε τη διαμαρτυρία ενός στελέχους της Τράπεζας Κύπρου, κάποιου κ. Καρυδά, ο οποίος φαίνεται ότι κρίθηκε υπεύθυνος, σε εσωτερική έρευνα της τράπεζας, για την αγορά των ελληνικών ομολόγων και του αφαιρέθηκαν αρμοδιότητες, για να μπορέσει να διεξαχθεί έρευνα. Χωρίς να γίνεται αναφορά στη θέση της Τράπεζας και τις εν δυνάμει ευθύνες του κ. Καρυδά στο σκάνδαλο της αγοράς των ομολόγων, ο Πολίτης υιοθέτησε με πρωτοσέλιδο τίτλο τις απόψεις του ότι απομακρύνθηκε από τα καθήκοντα του, διότι δεν συμφώνησε να δοθεί δάνειο στην Ομόνοια και εταιρείες του Λαϊκού. Την επομένη, ο Πολίτης βρέθηκε αντιμέτωπος με αγωγές για δυσφήμηση και επίσημες δηλώσεις ότι ο κ. Καρυδάς έλεγε ψέματα - η εταιρεία Τηλέγραφος λ.χ., δήλωσε, ότι δεν είχε ζητήσει δάνειο - και ότι η εφημερίδα προσπαθούσε να συγκαλύψει ευθύνες για την αγορά των ομολόγων. Ο Πολίτης προσπάθησε να τα μαζέψει μετά το φιάσκο και με απολογητικό τόνο προσπάθησε να παρουσιάσει, ως δηλώσεις του κ. Καρυδά, το όλο θέμα. Η επιλογή της πρωτοσέλιδης προβολής μιας κουτσομπολίστικης δήλωσης, δεν ήταν, όμως, τυχαία.

Η διαρροή των πληροφοριών, την Κυριακή, στην Χαραυγή, ότι στην αγορά των ελληνικών ομολόγων της Τράπεζας Κύπρου (1.8 δις – το ποσό το οποίο ζήτησε η Λαϊκή Τράπεζα για να έχουμε συγκριτικό μέτρο) υπήρχαν προμήθειες, φαίνεται να εστιάζει στις ευθύνες συγκεκριμένων ατόμων - προφανώς και του κ. Καρυδά - κάτι που θα φανεί, βέβαια, από τις έρευνες που θα διεξάγει ο διεθνής οίκος στον οποίο ανατέθηκε η έρευνα. Και η προμήθεια 5% θα μπορούσε να χρηματοδοτεί και μπόνους η και μίζες. Η εφημερίδα υπολογίζει ότι τα κέρδη από τις προμήθειες μπορεί να έφταναν και

σε 100 εκατομμύρια. Και μετά οι αποκαλύψεις πήραν την μορφή χιονοστιβάδας: Ο Φιλελεύθερος την Τρίτη, 28/8, εστίασε στο χαμηλοτοκο δάνειο του κ. Ηλιαδη ενώ ξαφνικά την Τετάρτη, 28/8, και η Αλήθεια (η οποία μέχρι τώρα απόφευγε την έμφαση στα τραπεζιτικά σκάνδαλα) δημοσίευσε και έγγραφα τα οποία ονόμαζαν πια τους Ηλιαδη και Καρυδα σαν τα άτομα που εμπλέκονταν στην αγορά των ομολόγων. Σύμφωνα με τα έγγραφα τα οποία επικαλείται ενώ ο κ. Καρυδας διαβεβαίωνε τον Δεκέμβριο του 2009 ότι η Τράπεζα είχε «μειώσει σημαντικά» την «συμμετοχή» της σε ελληνικά ομόλογα, την ίδια ακριβώς περίοδο ξεκίνησε μια ξέφρενη αγορά ελληνικών ομολόγων η οποία έφτασε μέχρι τον Απρίλιο του 2010 σχεδόν τα 2 δις. Αυτές οι αγορές (σύμφωνα με έγγραφο της Τράπεζας Κύπρου του 2012), έγιναν με «προφορικές οδηγίες» των Ηλιάδη και Καρυδά.

Κατά τα άλλα, ο κ. Ηλιάδης διεκδικεί πέραν των τεσσάρων εκατομμυρίων ως εφάπαξ μετά την "αποχώρηση"/απόλυσή του.

Ποίοι και γιατί δεν θέλουν να προχωρήσει η κινέζικη επένδυση -

ή, όταν ο Πολίτης ψάχνει για σκάνδαλα

[Το χρονικό μιας παράδοξης αλλά και ίσως αποκαλυπτικής ιστορίας]

Την Τετάρτη, 8/8, ο Πολίτης κυκλοφόρησε με πρωτοσέλιδη αναφορά σε «σκάνδαλο» σε σχέση με την κινέζικη επένδυση στο παλιό αεροδρόμιο Λάρνακας. Η πληροφορία στην οποία εστίασε, ότι δηλαδή η γυναίκα του Μ. Ιερωνυμίδη, πρώην πρέσβη στην Κίνα και αποσπασμένου στο διπλωματικό γραφείο του Προεδρικού, ήταν στέλεχος της εταιρείας του κινέζου επενδύτη, είχε προκύψει μια εβδομάδα πριν λόγω των διευκρινήσεων τις οποίες ζήτησε το Υπουργείο Εμπορίου. Ο Πολίτης, βέβαια, δεν εστίασε στο ότι η ανακάλυψη έγινε λόγω των πρακτικών διερεύνησης του υπουργείου, αλλά στη σχέση της εταιρείας με την οικογένεια Ιερωνυμίδη.

Η εστίαση φαινόταν από την αρχή να έχει τουλάχιστον προεκλογικό χαρακτήρα. Αμέσως, τα κόμματα της αντιπολίτευσης πήραν θέση και ζητούσαν έρευνα, παραβλέποντας με ενδιαφέρον τρόπο το ευρύτερο σκηνικό: ότι, δηλαδή, η αρχική συμφωνία είχε γίνει ανάμεσα στην εταιρεία του κινέζου

επενδύτη και την Hermes του κ. Σιακόλα, και ότι η σχέση του Ιερωνυμίδη μαζί με τον Κινέζο επενδυτή ήταν τεκμηριωμένα γνωστή στους εκπρόσωπους των κομμάτων, οι οποίοι είχαν επισκεφθεί την Κίνα, τον Ιανουάριο του 2011.

Όταν η «Σινική γέφυρα» κινδύνευε από τις «ανακρίσεις» αλά «Γκεστάπο», προκαλώντας «δυσφορία»

Το ότι η κ. Ιερωνυμίδη παραιτήθηκε, όταν ξεκίνησαν οι διαδικασίες για προώθηση της επένδυσης στο παλιό αεροδρόμιο το Μάρτιο του 2012, πέρασε στα ψιλά γράμματα, επίσης. Το πιο παράδοξο, ωστόσο, υπήρξε η απότομη αλλαγή έμφασης των ΜΜΕ. Ο Φιλελεύθερος λ.χ. ήταν εκφραστικός: Στις 7 του Μάρτη διαφήμιζε την επένδυση με τίτλο άρθρου: «Σινική Γέφυρα» με ένθετο υπότιτλο: «θα ενώνει την Κινά μέσω Λάρνακας με την Ευρώπη, την Αφρική και τη Μέση Ανατολή». Στις 22 του Μάρτη, ο πρωτοσέλιδος τίτλος για την καταρχήν συμφωνία ήταν: «Δίνουν τα χέρια για το deal αιώνα». Και ο «κινέζος επενδύτης» δεν ήταν απλά ένα άτομο ή μια εταιρεία, αλλά ένας «όμιλος»: «Ο όμιλος Kader με 16,000 εργαζόμενους και γραφεία σε τρεις ηπείρους». Και στα «αγκάθια αναφέρονταν όσα αφορούσαν την κρατική εμπλοκή: άδειες, ιδιοκτησία του χώρου και «διαδικασίες απευθείας ανάθεσης».

Εκείνη την περίοδο, όπως φάνηκε μετά, η κ. Ιερωνυμίδου, η οποία φαίνεται να είναι μια γυναίκα επιχειρηματίας - διευθύνει εταιρεία με έδρα την Σερβία, την Hemslade Trading, ενώ είναι και διευθύντρια εταιρείας στο Λονδίνο, της Kemline - είχε παραιτηθεί από την εταιρεία του ομίλου, η οποία θα αναλάμβανε το έργο στη Λάρνακα, και έφτιαξε άλλη εταιρεία με την οποία, ενδεχομένως, θα έχει άλλες επιχειρήσεις. Όπως είχε αναφέρει ο Ιερωνυμίδης, η εταιρεία Far eastern Phoenix είχε γίνει, αρχικά, με στόχο επένδυση στη Σερβία., Πάντως, η συμμετοχή της κ. Ιερωνυμίδου, όπως και του δικηγόρου της εταιρείας, φαίνεται να είναι θέμα διευκόλυνσης, αφού στην νέα εταιρεία ο Γιανγκ Κι θα έχει τις μετοχές του 42,5%, ένα άλλο ποσοστό 42,5% θα το έχει ο δικηγόρος και η κ. Ιερωνυμιδου θα έχει το 12,5%. Και η διεύθυνση της εταιρείας συμπίπτει με τα γραφεία της σέρβικης εταιρείας με την οποία συνεργάζεται η κ. Ιερωνυμίδου.

Και τίποτε από τα πιο πάνω δεν φαινόταν να είναι προβληματικό τότε, όταν λ.χ. ένας δικηγόρος έχει το 42,5% μιας εταιρείας, είναι μάλλον αμφίβολο αν

έχει ανάλογα κεφάλαια με τον βασικό επενδυτή. Προφανώς, η κατανομή εκφράζει ένα νομικό καθεστώς.

Μετά από δύο μήνες και ενώ είχε συσταθεί διυπουργική επιτροπή και άρχισαν οι διαδικασίες διερεύνησης, άρχισε να διαρρέει στον Τύπο ένα κλίμα δυσφορίας ενάντια στο υπουργείο, το οποίο εθεωρείτο ότι καθυστερούσε τις διαδικασίες. Στις 31 Μαΐου, ο Φιλελεύθερος είχε ως τίτλο «Βουλιάζει η κινεζική επένδυση 600 εκατομμυρίων στο παλιό αεροδρόμιο» και ανέφερε ότι βρέθηκαν «νομικά εμπόδια» και ότι υπήρχαν ενδοιασμοί από το γενικό εισαγγελέα, υπουργείο και διυπουργική επιτροπή. Πουθενά, εδώ, δεν αναφερόταν ο κ. Ιερωνυμίδης, ο οποίος είχε συνοδέψει τον κ. Κι, στις 10 Μαΐου, σε μια συνάντηση με την αρμοδία επιτροπή του υπουργείου. Την επομένη, ο Φιλελεύθερος είχε νέο κείμενο στο οποίο γινόταν μια πιο ήπια αποτίμηση, αναφέροντας ότι θα γινόταν σύσκεψη υπουργείου και γενικής εισαγγελίας – άρα τα «όχι» του κειμένου της προηγούμενης ημέρας, μάλλον, φαίνεται να είχαν και θεαματικό στόχο να πιέσουν τα πράγματα. Στο άρθρο της 1 Ιουνίου, αναφέρονταν μάλιστα και οι πιέσεις από το Δήμο Λάρνακας και τους βουλευτές της επαρχία, με παραπομπή στην ατάκα του Ζ. Κουλία: «Μα ήρθε να επενδύσει ο άνθρωπος ή τον φέρατε για ανάκριση από Γκεστάπο;». Δύο μήνες μετά το σκηνικό θα άλλαζε, λες και όλα αυτά δεν ειπώθηκαν. Στις 12 Ιουνίου, ο πρωτοσέλιδος τίτλος του Φιλελευθέρου ήταν: «Αλαμπουρνέζικα για Κινέζους». Εδώ, η κριτική προσπαθεί να εστιάσει στα προβλήματα: είναι χαρακτηριστική η προσπάθεια του δημοσιογράφου να ανακαλύψει πρόβλημα στο γιατί στάλθηκε επιστολή στον γ. εισαγγελέα στις 20 Μαρτίου, πριν την οριστικοποίηση της συμφωνίας με την Hermes και άλλη μετά που πληροφορούσε το γ. εισαγγελέα ότι «είχαν διαφοροποιηθεί τα δεδομένα», πράγμα αυτονόητο μετά την υπογραφή της συμφωνίας. Το πιο ενδιαφέρον είναι ότι η πηγή του δημοσιογράφου από το Προεδρικό είναι ο Τ. Χριστοφίδης, χωρίς να υπάρχει και πάλι καμία αναφορά στον κ. ή την κ. Ιερωνυμίδη. Στις 21 Ιουνίου, ο Φιλελεύθερος είχε νέο κείμενο με δόση πίεσης προς το υπουργείο: «Στις καλένδες η κινεζική επένδυση, οι Λαρνακείς ανησυχούν, το υπουργείο ζητά νέα στοιχεία». Με ένθετο σχόλιο: «Έντονη δυσφορία από πλευράς Hermes».

Και ξαφνικά πριν το τέλος... τα γνωστά δεδομένα μετατρέπονται σε άγνωστα «σκάνδαλα»: τα ενδεχόμενα ανταγωνιστικά συμφέροντα

Και ξαφνικά, στις 9 του Αυγούστου, και ενώ φαινόταν ότι είχαν δοθεί όλα τα στοιχεία και προχωρούσε σε κατάληξη η επένδυση, ο Φιλελεύθερος άλλαξε έμφαση και αποφάσισε ότι υπήρχαν προβλήματα – ακολουθώντας τον Πολίτη. Ο πρωτοσέλιδος τίτλος ήταν: «Κάνουν τους Κινέζους» με υπότιτλο «Επί έξι μήνες ο διευθυντής του γραφείου του Προέδρου ήταν στο πλευρό του Γιανγκ Κι». Ήταν ένας παραπλανητικός τίτλος, αφού η μόνη εμπλοκή του Ιερωνυμίδη ήταν η συνοδεία του Γιανγκ Κι στη συνάντηση με την Hermes και σε συνάντηση στις 10 Μαΐου. Τότε, ενδεχομένως, που ο Κουλίας είχε δηλώσει ότι ανέκριναν τον επενδύτη «όπως η Γκεστάπο». Το ότι η σχέση Ιερωνυμίδη – Γιανγκ Κι ήταν γνωστή και μάλιστα, ο Κινέζος επιχειρηματίας είχε και φωτογραφία του με τον τέως πρέσβη στη σελίδα του στο Facebook, αναφερόταν λες και ήταν μια νέα ανακάλυψη. Το δημόσια γνωστό μετατρεπόταν σε ύποπτο.

Η ευαισθησία και η καχυποψία δεν επεκτάθηκε, όμως, στην Hermes – ήταν μάλλον φανερό ότι ένας εξόφθαλμος στόχος και των δυο εφημερίδων ήταν να εστιάσουν στο Προεδρικό, για προεκλογικούς λόγους. Ακόμα και το γεγονός, ότι όλα τα στοιχεία είχαν προκύψει από την επιμονή του υπουργείου να ακολουθεί τις διαδικασίες, σχεδόν, αποσιωπήθηκε. Ο ίδιος ο επενδύτης από επικεφαλής «ομίλου» παρουσιαζόταν για μερικές μέρες ως κάποιος «άσχετος» Κινέζος – το ότι ήταν υποπρόξενος στο Μακάο και ότι ήταν εκπρόσωπος του οργανισμού προσέλκυσης επενδύσεων, σχεδόν, εξαφανίστηκε, αν δεν υπήρχαν και ανόητα σχόλια για το μισθό του σε σχέση με αυτές τις υπηρεσίες. Το ότι ο δικηγόρος της εταιρείας, ήταν συγγενής του κ. Συλλούρη, επίσης, δεν ήταν αρκετό για να φανεί ότι δεν υπήρχε συνομωσία. Ήταν μια από τις γνωστές κατασκευασμένες υστερίες των κυπριακών ΜΜΕ.

Όταν «έκατσε» η αρχική σκόνη, άρχισαν και οι απορίες. Η Καθημερινή κωδικοποίησε τη θέση ότι υπήρχαν αντιμαχόμενα συμφέροντα πίσω από την εκστρατεία της πλειοψηφίας των ΜΜΕ. Η Χαραυγή είχε αφήσει υπονοούμενα ότι μερικοί λειτουργούσαν ως δικηγόροι ινδικών συμφερόντων που ήθελαν να ναυαγήσει η επένδυση, για να προχωρήσουν με δικά τους σχέδια – σε ένα τοπίο όπου θα έμπαιναν στο παιχνίδι και με λιγότερα κόστη. Την πιο έντονη

κριτική, ωστόσο, την άσκηση ο Α. Λόρδος σε επιστολή του που έστειλε στα ΜΜΕ, όπου εκτός από ανοικτή κριτική στον καιροσκοπισμό του Α. Νεοφύτου, αλλά και πιο ήπια κριτική στο αίσθημα της δημοσιογραφικής δεοντολογίας στον Πολίτη, κατήγγειλε ανοικτά ότι κάποιοι πολεμούσαν την κινεζική επένδυση στη Λάρνακα γιατί ήθελαν να την πάρει η Λεμεσός.

Φυσικά, η καταγγελία του δεν είχε ανταπόκριση στα πρωτοσέλιδα. Όμως, η θέση του φάνηκε να επιβεβαιώνεται εν μέρει από μια ενδιαφέρουσα σειρά άρθρων του Φιλελευθέρου - του δημοσιογράφου Π. Θεοχαρίδη που κάλυπτε το θέμα - τα οποία αναφέρονταν στο Ευρωπαϊκό Ινστιτούτο Κύπρου. Σε άρθρο στις 17 Αυγούστου, αναφερόταν σε συμφωνία που είχε κάνει το Ινστιτούτο με κινεζικό κρατικό οργανισμό για ανάλογη επένδυση στη Λεμεσό. Το Ινστιτούτο είχε κλείσει για δύο λόγους: η Γενική Ελέγκτρια είχε διαπιστώσει «ατασθαλίες», ενώ θεωρήθηκε ότι το πόσο των 400,000 που έπαιρνε θα μπορούσε να περιλαμβάνεται στα κρατικά έξοδα που θα εξοικονομούνταν – αφού τις εργασίες του Ινστιτούτου διεκπεραίωναν, ήδη, άλλες υπηρεσίες και δομές. Ενδεχομένως, η αρθρογραφία του Φιλελευθέρου να εξέφραζε συμφέροντα που ήθελαν την συνέχιση λειτουργίας του Ινστιτούτου. Αξίζει να αναφερθεί ότι μετά τις καταγγελίες της Γενικής Ελεγκτού, είχε αλλάξει σύνθεση η διεύθυνση του Ινστιτούτου και πρόεδρος του Δ.Σ. διορίστηκε ο «τότε γενικός διευθυντής του υπουργείου εξωτερικών Νικόλας Αιμίλιου». Και ο Φιλελεύθερος, φαίνεται να έχει μια αδυναμία στον εν λόγω δημόσιο λειτουργό. Και ενδεχομένως, κάποιοι στο Υπουργείο Εξωτερικών να ήθελαν για άλλα συμφέροντα την επένδυση. Πάντως το θέμα αξίζει, σαφώς περισσότερη διερεύνηση. Στις 22 Αυγούστου, όταν πια άρχισαν να φωνάζουν οι φορείς από την περιοχή Λάρνακας, ο Π. Θεοχαρίδης είχε ολοσέλιδη κάλυψη, όπου στο πάνω μέρος της σελίδας αναφερόταν ότι «η Λάρνακα απειλεί αν χάσει τον Κινέζο», ενώ στο κάτω μέρος επέμενε στην προώθηση της Λεμεσού, ως εναλλακτική επένδυση: «Χάθηκε και άλλη κινεζική επένδυση». Στην ουσία, βέβαια, αναφέρεται στην ίδια επένδυση την οποία συγκαλύπτει με την γενικόλογη αναφορά στο ΕΙΚ [Ευρωπαικο Ινστιτούτο Κύπρου]. Ο κ. Λόρδος, απλώς, τα είπε ξεκάθαρα.

Αν το ζήτημα ήταν η Διαπλοκή τότε…

Όταν στις 14 Αυγούστου, ο Γιανγκ Κι έστειλε επιστολή αναστολής ενδιαφέροντος, ήταν προφανές ότι οι μικροκαβγάδες στην Κύπρο δεν περνούσαν απαρατήρητοι στην Κίνα. Οπότε έπεσαν οι τόνοι, ο ΔΗΣΥ έστειλε αντιπροσωπεία στην Κίνα και όταν ήρθε ο Κινέζος επενδύτης, ουσιαστικά, ζήτησε να ολοκληρωθεί η έρευνα για τον κ. Ιερωνυμίδη για να ξεκαθαρίσει ότι δεν υπήρχε πρόβλημα. Έθεσε το ζήτημα θεσμικά: για να προχωρήσει η επένδυση και να εξασφαλίσει τα δάνεια από κρατικές τράπεζες πρέπει να είναι καθαρό το σκηνικό.

Θα ήταν ενδιαφέρον να μάθουμε, αφού άνοιξε το θέμα των σχέσεων δημοσίων λειτουργών με επιχειρήσεις, αν η ευαισθησία απλώνεται σε όλο το φάσμα της δημόσιας υπηρεσίας – συμπεριλαμβανομένων και των ίδιων των πολιτικών όπως και των οικογενειών τους. Μπορεί η σύζυγος ενός δημόσιου λειτουργού να είναι επιχειρηματίας; Αν όχι, με ποια κριτήρια δεν μπορεί αλλά άλλοι μπορούν; Μπορούν λ.χ. πολιτικοί να λειτουργούν, στα πλαίσια των δικηγορικών τους γραφείων, και σαν εκπρόσωποι ξένων επιχειρήσεων και ξένων κεφαλαίων; Είναι εύκολο να δει κάποιος ποιοι πολιτικοί ηγέτες το έχουν κάνει – και μάλιστα όταν είχαν και πρόσβαση στην εξουσία. Να διερευνηθούν; Μπορούν οι πολιτικοί, σαν δικηγόροι, να δημιουργούν εταιρείες που διεκδικούν άδειες λειτουργίας κλπ ενώ οι ίδιοι, σαν βουλευτές, επιβλέπουν αυτές τις διαδικασίες; Διότι ο κ. Ιερωνυμιδης δεν επέβλεπε καν την διαδικασία και η γυναίκα του είχε παραιτηθεί – αλλά αφού τέθηκε το θέμα, θα άξιζε ίσως να διερευνηθούν οι ευρύτερες προεκτάσεις του. Θα ήταν ενδιαφέρον να μάθουμε, ας πούμε, τι σχέση είχε η μητρική εταιρεία με την οποία συνεργάζεται η κ. Ιερωνυμιδου στη Σερβία [η οποία, όπως έγραψε ο Φιλελεύθερος, συνδέεται με την πολιτική εξουσία από την εποχή του Μιλόσεβιτς] με το δικηγορικό γραφείο Παπαδόπουλου λ.χ., αφού αυτό, όπως λέγεται, εξυπηρετούσε τότε την διακίνηση των γιουγκοσλαβικών κεφαλαίων. Και φυσικά το συγκεκριμένο γραφείο δεν ήταν το μόνο το οποίο εξυπηρετούσε ιδιωτικά συμφέροντα βουλευτών και άλλων σε σχέση με ξένα κεφάλαια.

Βέβαια αν υπήρχε έστω και ένα αμυδρό ενδιαφέρον για θέματα διαπλοκής τον Αύγουστο, τα ΜΜΕ που πρωτοστάτησαν στην κατασκευή του θεάματος για το συγκεκριμένο θέμα, θα μπορούσαν να είχαν ασχοληθεί και με το ξεκάθαρο θέμα Σαρρή. Αλλά προφανώς, το θέμα ήταν αλλού…

Προεκλογικά: Ο Κάρογιαν κατάληξε στον Αναστασιάδη και φυσούν ετερόκλητοι άνεμοι στον «ενδιάμεσο»

Μέχρι τον Μάιο, ο Κάρογιαν κρατούσε την πρωτοβουλία των κινήσεων στο προεκλογικό σκηνικό. Είχε καταφέρει να θέσει τους όρους στο πρόγραμμα του «ενδιάμεσου» και η εισήγηση του Κεραυνού φαινόταν μια εν δυνάμει ρεαλιστική πιθανότητα. Όμως, τελικά η υποψηφιότητα ναυάγησε πριν καν ξεκινήσει – και ανάμεσα στα άλλα μπορεί να υποθέσει κάποιος ότι οι αντίπαλοι του φρόντισαν να ναυαγήσουν μια πιθανότητα που θα αναδείκνυε τον ηγέτη του ΔΗΚΟ, ιδιαίτερα μέσα στο κόμμα. Η επόμενη κίνηση Κάρογιαν ήταν να διεκδικήσει μια υποψηφιότητα Δηκοϊκού από το ΑΚΕΛ – αν και φάνηκε να υπάρχει έδαφος αν κρίνει κάποιος και από τις δηλώσεις Α. Κυπριανού στο συνέδριο του ΑΚΕΛ, εντούτοις και αυτό το σενάριο χάθηκε από την ίδια την δομή του ΔΗΚΟ, την οποία μέχρι τώρα διαχειριζόταν με επιτυχία ο Κάρογιαν. Η πολυδιάσπαση και η ύπαρξη ξεχωριστών τάσεων και ομάδων που συχνά κονταροχτυπιούνται με την ηγεσία, ήταν ένα μόνιμο χαρακτηριστικό του ΔΗΚΟ, κατά την διάρκεια της συγκυβέρνησης με το ΑΚΕΛ. Ο Κάρογιαν εν μέρει χρησιμοποιούσε αυτό το σκηνικό για να διατηρεί πολλαπλές τάσεις στο κόμμα και μετατρέποντας την ανάγκη σε ευκαιρία, παρουσιαζόταν και ως διαλλακτικός απέναντι στους ακραίους του κύκλου του Ν. Παπαδόπουλου λ.χ. Όταν, όμως, το ΔΗΚΟ έπρεπε να πάρει απόφαση για δικό του προεδρικό υποψήφιο, ο Κάρογιαν ήταν αναγκασμένος να παρακολουθεί αδύναμος τους εσωκομματικούς του αντίπαλους να μην επιτρέπουν καν ένα νηφάλιο διάλογο με το ΑΚΕΛ που θα ολοκλήρωνε την επιλογή δηκοϊκού υποψήφιου.

Έτσι, ο Κάρογιαν έμεινε αιχμάλωτος της κατάστασης και το ΔΗΚΟ το ίδιο φαίνεται να άνοίξε πάλι σε πολλαπλές κατευθύνσεις – αλλά χωρίς ευδιάκριτη προοπτική να γίνει κόμμα εξουσίας όπως το 1998. Το μόνο που φάνηκε να έχει καταφέρει στο τέλος, ο Μ. Κάρογιαν ήταν τον αποκλεισμό της επιλογής Λιλλήκα, μπλοκάροντας την επιλογή του Ν. Παπαδόπουλου. Μετά την αποτυχία, η τον τορπιλισμό των άλλων επιλογών, ο Κάρογιαν κινήθηκε αναγκαστικά, πια, προς τον Αναστασιάδη, αφού η άλλη επιλογή, αυτή της αυτόνομης καθόδου, φάνηκε να αποτελεί εν μέρει και ένα είδος αμφισβήτησης

του ίδιου. Ήδη, άλλωστε, εκτός από τους κυπριανικούς που το έθεσαν ως δειγμα επανεμφάνισης στο σκηνικό, το συνυπόγραψε δημόσια και η κόρη του Τάσσου, η Αναστασία με συνέντευξη της στο Φιλελεύθερο.
Οπότε, ο Κάρογιαν φαίνεται να ελπίζει ότι θα μπορέσει να μεταφέρει αρκετούς ψήφους με υποσχέσεις για υπουργεία και υφυπουργεία, ώστε να συνεχίσει να διατηρήσει, για τον εαυτό του, ένα ρόλο ρυθμιστή στο ΔΗΚΟ.

Στο χώρο του ΔΗΚΟ, ωστόσο, φαίνεται να ανοίγονται, πια, οι τάσεις που θα διαμορφώσουν την επόμενη μέρα, που φαίνεται ρευστή – και στο ΔΗΚΟ και στο χώρο που ονομάστηκε «ενδιάμεσος» ευρύτερα. Ο Ν. Παπαδόπουλος δεν συμμετείχε στην συνάντηση ΔΗΚΟ-ΔΗΣΥ και αυτό ερμηνεύτηκε ως ένα είδος αποστασιοποίησης. Αν οι τασσικοί κινηθούν προς Λιλλήκα και αντλήσουν αρκετούς αντι-δεξιούς ψήφους για να κάνουν την κίνηση Κάρογιαν αποτυχημένη, τότε, προφανώς, θα έχουν ανοίξει το θέμα των εσωκομματικών εκλογών ένα χρόνο πριν.

Από την άλλη, και το ΑΚΕΛ με τον Μαλά είναι σαφές ότι θα προσπαθήσει να αντλήσει κεντροαριστερούς η αντι-δεξιούς ψήφους από το δηκοϊκό χώρο.
Ο Κάρογιαν φαίνεται να είναι, κατά κάποιο τρόπο, αιχμάλωτος και πριν και μετά τις εκλογές. Η κατάληξη στον Αναστασιαδη που του στέρησε την προεδρία της βουλής, είναι και ένα είδος προσωπικής ήττας η οποία καλύπτεται σαν είδος ελιγμού. Η επόμενη μέρα είναι ασαφής αφού στο χώρο του ΔΗΚΟ, υπάρχουν διάφορες τάσεις και οι όροι ταύτισης είναι ρευστοί στο παρών στάδιο. Αν υπάρξει στο σύντομο μέλλον αναμέτρηση μεταξύ κυπριανικών και τασσικών, για την ηγεσία, τότε ο Καρογιαν μπορεί να μείνει μετέωρος. Αλλά τώρα δημιουργούνται και άλλα «μέτωπα»: αντί-δεξιών (η και αντί-Αναστασιαδικων) είτε με άξονα το κυπριακό, είτε την οικονομία, είτε αναπόφευκτα την ίδια την αυτονομία του κέντρου. Και οι φυγόκεντρες δυνάμεις της κεντροαριστεράς και της κεντροδεξιάς θα πρέπει να τοποθετηθούν ανάλογα σε ένα ρευστό σκηνικό στο μέλλον. Διότι και τα δεδομένα θα αλλάζουν, αλλά μπορεί να αλλάζει και ο χώρος του κέντρου. Ενώ στο κυπριακό οι τασσικοι θα προσπαθήσουν να διεκδικήσουν τις αντί-δεξιές ψήφους, στον τομέα της οικονομίας οι τασσικοι είναι κάπως εγκλωβισμένοι λόγω Ν. Παπαδόπουλου, καθώς οι συνδικαλιστές και τα

μικρομεσαία στρωματά του ΔΗΚΟ είναι πιο λογικό να βρεθούν πολύ πιο κοντά σε μια κυπριανικη, η ευρύτερη, κεντροαριστερά. Τα αποτελέσματα των βουλευτικών ίσως να μην ήταν τυχαία. Στο ίδιο πλαίσιο βρίσκεται και η προσέγγιση του ΔΗΚΟ προς την ευρωπαϊκοί σοσιαλδημοκρατία η οποία μένει τώρα κάπως μετέωρη αφού το ΔΗΚΟ μετατρέπεται σε στήριγμα της υποψηφιότητας της δεξιάς. Η προσπάθεια του Καρογιαν να διασφαλίσει ένα κάπως πιο «κοινωνικό» look στην συνεργασία, ίσως να είναι μια αρχική κίνηση, η οποία όμως είναι αμφίβολο αν θα είναι αρκετή. Η διαφοροποίηση βουλευτών και παραγόντων κατά την πρακτική της προηγούμενης περιόδου, ίσως να είναι επίσης μια ενδεχόμενη πρακτική.

Στον υπόλοιπο «ενδιάμεσο» χώρο, ο Λιλλήκας πήρε τελικά τη στήριξη της ΕΔΕΚ, παρά τα μουρμουρητά. Η ηγεσία της ΕΔΕΚ δεν φάνηκε να θέλει να ρισκάρει μια θεαματική ήττα με ποσοστά κάτω του 8%, με δεδομένο ότι οι ψηφοφόροι του κόμματος δεν ήταν δεδομένοι ούτε με κομματικό υποψήφιο. Οπότε, η ΕΔΕΚ, όπως και το επίσημο ΔΗΚΟ, προτίμησε να μην ρισκάρει να προβάλει δημόσια τις φυγόκεντρες τάσεις με αυτόνομη κάθοδο.

Στο ΕΥΡΩΚΟ αρχίζει, πια, να διαγράφεται μια διάσταση που μπορεί να φτάσει μέχρι και τη διάσπαση σε κάποιο στάδιο: οι συναγερμικογενείς Συλλούρης, Ερωτοκρίτου, μάλλον κρίνουν αποτυχημένη την απόπειρα εξόδου από το παλιό τους κόμμα και αφού ο Αναστασιάδης φαίνεται να δίνει ότι του ζητούν προεκλογικά, για να πάρει ψήφους, μάλλον θεωρούν καλή συγκυρία για να μετακινηθούν προς το ΔΗΣΥ. Αντίθετα, η τάση του ΕΥΡΩΚΟ που εκφράζεται από τον Κουτσού και έρχεται από τους Νέους Ορίζοντες, προφανώς, θέλει να στηρίξει τον Λιλλήκα. Ήδη, ο Κουτσού έχει συμμετάσχει σε εκδήλωση του Λιλλήκα και έχει κάνει και δημόσια δήλωση υπέρ της απόφασης της ΕΔΕΚ. Η δημόσια διαμάχη Ερωτοκρίτου – Αμερικανου για το πώς θα αποφασιστεί ποιόν θα υποστηρίξει το κόμμα: ο Ερωτοκρίτου εισηγήθηκε την ηγετική ομάδα, στην οποία φαίνεται να είναι πιο εφικτό να περάσει η θέση για Αναστασιάδη, ενώ ο Αμερικάνος πρόκρινε το παγκύπριο συνέδριο. Αξίζει να σημειωθεί ότι ο Λιλλήκας θα έχει γερή στήριξη από την αρχισυνταξία του Φιλελευθέρου, ο Μιχαηλίδης μάλιστα πρόβαλε τη διαμάχη στο ΕΥΡΩΚΟ, ως μια πρώτη "ενδιαφέρουσα" κίνηση στις εκλογές.

Το κόμμα του Περδίκη, έτσι και αλλιώς, δεν έχει ενιαίο σώμα ψηφοφόρων, αλλά ως ένα όνομα γενικής χρήσης και ανάλογης κατανάλωσης είναι κάτι που θα εξαργυρωθεί, ως μικρό αυτοκόλλητο στις λίστες στήριξης της προεκλογικής. Η Ι. Παναγιώτου φαίνεται να είναι στο τσεπάκι του Συναγερμού, ενώ ο Περδίκης, ο οποιος λογικά θα ήταν με το Λιλλήκα, μάλλον, περιμένει να δει και τί συμφέρει.

Μαρί: μια δικαστική απόφαση για τις αρμοδιότητες της Προεδρίας και μια ενδιαφέρουσα σκηνή διαπλοκής Πολυβίου και οικογένειας Ιωαννίδη

Τον Ιούλιο, η δικαστής Δέσπω Μιχαηλίδου απέρριψε την προσφυγή της οικογένειας Ιωαννίδη ενάντια στον Πρόεδρο Χριστόφια. Είχε προηγηθεί και απόφαση του Ανωτάτου που επιβεβαίωνε την ασυλία του Προέδρου. Στην περίπτωση της απόφασης στη Λεμεσό, ωστόσο, η δικαστής ήταν ακόμα πιο σαφής. Απέρριψε την αίτηση, προσδιορίζοντας με ακόμη περισσότερη σαφήνεια ότι η αρμοδιότητα (και η υπό αξιολόγηση πρόθεση ή πράξεις του) του Προέδρου ήταν η άσκηση εξωτερικής πολιτικής και όχι η φύλαξη του φορτίου:

«..στην υπό κρίση περίπτωση οι αποφάσεις, πράξεις ή παραλείψεις του Προέδρου της Δημοκρατία,ς λήφθηκαν με στόχο την άσκηση εξωτερικής πολιτικής, δεν είχαν και ούτε στόχευαν στην θανάτωση ή τον τραυματισμό προσώπων κατά παράβαση οποιασδήποτε συνταγματικής επιταγής και/ή παραβίασης θεμελιωδών ανθρωπίνων δικαιωμάτων.»

Η οικογένεια Ιωαννίδη φάνηκε λες και προσπαθούσε να μετατρέψει το θέμα σε ένα είδος βεντέτας με τον Πρόεδρο. Το ότι ο υιός Ιωαννίδης ανήκε από πριν σε ακροδεξιές οργανώσεις είναι ίσως μια κάποια ερμηνεία. Η άλλη, ίσως να είναι οι ευθύνες του ιδίου του πλοιάρχου για την τραγωδία. Αν ο Πρόεδρος και η αριστερά προσπάθησαν στην αρχή να εμφανίσουν το ζήτημα ως θέμα κοινής τραγωδίας, το έκαναν ίσως λόγω κεκτημένης ταχύτητας ή ίσως και λόγω του ρόλου της Προεδρίας. Όπως, όμως, έχει αποκαλυφθεί - στις 20 Αυγούστου 2011 από τον Φιλελεύθερο και στις αρχές Οκτωβρίου από τον

Πολίτη - η έρευνα της αστυνομίας κατέδειξε ότι υπήρχαν ευθύνες στους τοπικούς αξιωματικούς, για λανθασμένες κινήσεις όπως το ότι δεν διατάχθηκε εκκένωση. Και στις δύο περιπτώσεις, τα δημοσιεύματα αντιμετωπίστηκαν με απαιτήσεις για λογοκρισία, στην πρώτη περίπτωση την έκκληση την έκανε ο ίδιος ο δημοσιογράφος.

Οπότε, όταν προέκυψε μια μικρή είδηση αυτό το καλοκαίρι, ο πανικός που προκάλεσε ήταν δυσανάλογος της αναφοράς, αλλά με δεύτερη σκέψη, αποκαλυπτικός του προβλήματος που δημιουργούσε. Η Χαραυγή δημοσίευσε στα παραπολιτικά ένα σχόλιο, στο οποίο αναφερόταν η φιλοξενία της γυναίκας του κ. Ιωαννίδη από τον Π. Πολυβίου στο Λονδίνο. Το σχόλιο, εκτός από την αναφορά στο γεγονός, παραπέμπει, ουσιαστικά, σε ενδεχόμενες πολιτικές διασυνδέσεις, παρά σε προσωπικές σχέσεις:
«*Πληροφορίες μας φέρουν την κ. Μαρία Ιωαννίδου, χήρα του διοικητή της ναυτικής βάσης Μαρί, Ιωαννίδη, να ήταν την εβδομάδα που πέρασε υψηλή φιλοξενούμενη του δικηγόρου κ. Πόλυ Πολυβίου στο Λονδίνο.*
Η εν λόγω κυρία σύμφωνα με άλλες πηγές είναι ανάμεσα στους προτείνοντες την υποψηφιότητα του Νίκου Χρυσάνθου Αναστασιάδη για την προεδρία της Δημοκρατίας. Καλά κρασιά και οι σκοπιμότητες αρχίζουν να δένουν όπως το γλυκό του καρπουζιού.»

Το σχόλιο προκάλεσε ένα είδος ηθικού πανικού, με μια σειρά από σχόλια στο Φιλελεύθερο και τη Σημερινή. Το πιο γραφικό ήταν ένα άρθρο του Διευθυντή Σύνταξης του Φιλελευθέρου, Α. Μιχαηλίδη, με τίτλο «Άκου ανθρωπάκο». Η επίκληση, του βιβλίο του Β. Ράιχ, ενός θεωρητικού που απέδιδε τις νευρώσεις και τον αυταρχικό εθνικισμό στον άγχος για την αποκάλυψη ερωτικών επιθυμιών, έμοιαζαν ως ένα είδος ψυχαναλυτικής ομολογίας για το εύρος του συναισθηματικού πανικού για ένα σχόλιο λίγων γραμμών. Η υπόνοια για ερωτικές σχέσεις ανάμεσα στον κ. Πολυβίου και την Μ. Ιωαννίδη δεν τέθηκε στο σχόλιο. Τέθηκε, έμμεσα, από όσους, ξαφνικά, θεώρησαν ότι έπρεπε να υπερασπιστούν την τιμή και τη απουσία ερωτικής ζωής της χήρας του κ. Ιωαννίδη. Διότι, εάν έχει ή δεν έχει ερωτικές σχέσεις η γυναίκα, είναι αδιάφορο. Το σημαντικό, το οποίο αποκαλύφθηκε, ήταν ότι ο Π. Πολυβίου, ο οποίος κατηγορήθηκε για μεροληπτική στάση στα συμπεράσματα της έρευνάς

του, είχε, όντως, ιδιαίτερη σχέση με την οικογένεια Ιωαννίδη. Προφανώς, δεν προσφέρει φιλοξενία, γενικά, ο κ. Πολυβίου.. Μια τέτοια κίνηση απευθύνεται σε φιλικά άτομα.

Οπότε το θεσμικό ερώτημα, το οποίο τίθεται είναι το εξής: Αν ο κ. Πολυβίου, ο οποίος ήξερε για την έρευνα της αστυνομίας, η οποία κατέληγε ότι υπήρχαν ευθύνες και για τον κ. Ιωαννίδη, προσπάθησε (για λόγους πέρα από τα ερευνητικά τεκμήρια) να συγκαλύψει αυτές τις ευθύνες, τότε η φιλοξενία είναι, ουσιαστικά, τεκμήριο ενδεχόμενης διαπλοκής του δικηγόρου. Διότι υπάρχει ήδη, η κάλυψη την οποία προσέφερε στον υιό Ιωαννίδη, όταν ο τελευταίος έβρισε τον Πρόεδρο, κατά την διάρκεια της κατάθεσης του. Και υπάρχει, επίσης, η καταγεγραμμένη προσπάθεια του κ. Πολυβίου να απαλλάξει τον κ. Ιωαννίδη από ευθύνες, ακόμα και όταν τα τεκμήρια ήταν κραυγαλέα εναντίον των σχολίων του. Έτσι σε διάφορα σημεία της αφήγησης των γεγονότων παρεμβάλει το σχόλιο ότι «δεν ήξερε» (χωρίς να θέτει σε αυτήν την περίπτωση το «όφειλε να ξέρει», έστω λόγω επαγγέλματος ή /και αρμοδιότητας) ο κ. Ιωαννίδης. Η αντίφαση βρίσκεται στο ίδιο το κείμενό του – όταν λ.χ. καταγράφει τρεις συναντήσεις ανάμεσα στο Γεωργιάδη και τον Ιωαννίδη και μετά λέει ότι δεν ήξερε ο Ιωαννίδης για το μέγεθος της επικινδυνότητας του φορτίου ή ότι δήθεν δεν γνώριζε τις αποφάσεις της σύσκεψης στη βάση, ψεύδεται ξεκάθαρα – αφού έγινε και ειδική σύσκεψη για πληροφόρηση, ενώ καταγράφει και ο ίδιος το εγχειρίδιο, όπου αναφέρεται ρητή εντολή για απομάκρυνση, σε περίπτωση πυρκαγιάς σε πυρομαχικά.

Σαφώς, ο κ. Ιωαννίδης έκανε λάθη, ανθρώπινα βέβαια, αλλά τραγικά: και τα τεκμήρια δείχνουν ότι αυτός έδωσε «οδηγίες» να προχωρήσουν στο χώρο της έκρηξης οι τρεις στρατιώτες και οι πυροσβέστες, αφού αγνόησε την συμβουλή του αξιωματικού υπηρεσίας για εκκένωση-απομάκρυνση και αντίθετα, διέταξε ανάκληση και ζήτησε επιπρόσθετη βοήθεια για την κατάσβεση της φωτιάς..

Σε αυτό το πλαίσιο η φιλοξενία είναι ένδειξη ότι η μεροληπτική στάση του δικηγόρου μπορεί να μην ήταν τυχαία – αν ο ίδιος είχε σχέσεις με την οικογένεια Ιωαννίδη.

Οικονομία – ταξικά

Είναι θέμα ταξικό...

Το τελευταίο διάστημα, έχει ενταθεί η προετοιμασία της κοινής γνώμης για την επερχόμενη περαιτέρω υποβάθμιση των όρων εργασίας των μισθωτών και τη γενικευμένη πτώση του βιοτικού επιπέδου της κοινωνίας. Δεν είναι μόνο οι αστοί της βουλής και της δημόσιας σφαίρας, οι οικονομολόγοι και οι λοιποί τεχνικοί της εξουσίας του κεφαλαίου, που κηρύττουν την αναγκαιότητα λιτότητας για τους εργαζόμενους και την αναγκαιότητα στήριξης για τις επιχειρήσεις. Στο χορό μπαίνουν και δήθεν προοδευτικοί διανοούμενοι, που μας εξηγούν ότι μια Τρόικα μας χρειάζεται για να εκσυγχρονιστούμε και δήθεν προοδευτικοί εκκλησιαστικοί ιεράρχες, που μας εξηγούν ότι ένα μνημόνιο λιτότητας κάνει καλό στη ψυχή και μας καθαρίζει από τις παλιές αμαρτίες. Τα ΜΜΕ έχουν χάσει πλέον, όχι απλώς κάθε αξιοπιστία, αλλά και κάθε σοβαρότητα με τον υπερβάλλοντα ζήλο που καταβάλλουν για τον αποπροσανατολισμό της κοινής γνώμης, προς όφελος των οικονομικών και πολιτικών συμφερόντων που βρίσκονται πίσω τους.

Παρά τη συστηματική προσπάθεια του αστικού τύπου να θάψει το σκάνδαλο με το τραπεζικό σύστημα της Κύπρου και την αλόγιστη υπερέκτασή του και έκθεση στην ελληνική οικονομία, που έριξε την κυπριακή οικονομία στη βαθύτερη κρίση της ιστορίας της, αυτό είναι όπως τον ελέφαντα – δεν κρύβεται. Οι τραπεζίτες και οι επόπτες τους στην Κεντρική δεν έκαναν απλά λάθη, έφεραν οικονομική καταστροφή στη χώρα και αν τελικά επιβληθεί και μνημόνιο, θα πρόκειται και για το τέλος της ανεξαρτησίας της με την απαρχή μιας νέας πολιτικής υποτέλειας. Και όμως, σύσσωμες οι δυνάμεις του κεφαλαίου, τα ΜΜΕ και οι διανοούμενοι του, προσπαθούν να μας πείσουν ότι το πρόβλημα είναι οι μισθοί στο δημόσιο και ότι φταίει ο "αχάπαρος Χριστόφιας" που δεν άκουε το "σοφό Ορφανίδη" να τους μειώσει έγκαιρα. Ακόμα και τώρα, που είναι πλέον ξεκάθαρο ότι τα λεφτά που χάθηκαν από τους Κύπριους τραπεζίτες μπορεί να αγγίζουν και ολόκληρο το ετήσιο εθνικό εισόδημα, ακόμα και τώρα, που διερευνώνται και ποινικές ευθύνες των

τραπεζιτών, καθότι πέραν από την αδυναμία αντίληψης της πραγματικότητας, φαίνεται ότι μπορεί να υπήρχαν και προμήθειες στην ηλίθια προσπάθεια κερδοσκοπίας με τα ελληνικά ομόλογα, τα ΜΜΕ πιστά στους κύριους χρηματοδότες τους μέσω διαφήμισης συνεχίζουν το ίδιο βιολί. Τροποποιούν, βέβαια, κάπως το τροπάρι – ναι φταίνε και οι τράπεζες, αλλά περισσότερο η κυβέρνηση, ναι υπάρχουν σκάνδαλα στις τράπεζες, αλλά αυτό δεν αφορά τα δάνεια που έδωσαν οι τραπεζίτες στους εαυτούς τους, αλλά τα δάνεια που δεν έδωσαν στην Ομόνοια, ναι υπάρχει γενική διαπλοκή, αλλά βασικά φταίει το ΑΚΕΛ, υπάρχει και φοροδιαφυγή των επιχειρηματιών, αλλά έτσι είναι τα πράματα και φταίνε οι μισθοί των δημοσίων υπαλλήλων. Τα μπόνους των εκατοντάδων χιλιάδων των διευθυντικών στελεχών των τραπεζών, τα εφάπαξ των εκατομμυρίων που πήραν και παίρνουν αυτοί που χρεοκόπησαν το τραπεζικό σύστημα και την χώρα, προφανώς δεν αποτελούν ούτε σκάνδαλα, ούτε σημαντικά ζητήματα στις ιεραρχήσεις των αρχισυντακτών. Στο κάτω κάτω, αυτοί δεν είναι και τίποτα προνομιούχοι μισθωτοί του δημοσίου. Αυτοί δεν έχουν, ας πούμε, μονιμότητα, και παίρνουν και ρίσκα – και όταν χάνουν, ως too big to fail, παίρνουν λεφτά από το δημόσιο...

Και στη βόρεια Κύπρο, οι εργαζόμενοι αντιμετωπίζουν την επίθεση του κεφαλαίου ενόψει και της κρίσης – κατ' ακρίβεια εδώ και περισσότερο καιρό. Και εκεί υπάρχουν περικοπές, λιτότητα, προβλήματα στα οικονομικά των δήμων και εκεί υπάρχει φοροδιαφυγή, απειλούνται άμεσα οι 13οι μισθοί, ενώ το πλάνο των ιδιωτικοποιήσεων των δημοσίων υπηρεσιών βρίσκεται, ήδη, σε προχωρημένο στάδιο.

ΔΙΕΘΝΗ

Μέση Ανατολή: ακόμα μια αποτυχία της ένοπλης αντιπολίτευσης στη Συρία, οι κινήσεις Μόρσι στην Αίγυπτο και οι κατεδαφίσεις ναών στη Λιβύη

Στο τέλος του Ιούλη, η ένοπλη ισλαμική αντιπολίτευση στη Συρία εξαπέλυσε μια συνδυασμένη επίθεση στα δύο μεγάλα αστικά κέντρα, τη Δαμασκό και το Χαλέπι, ενώ στο εξωτερικό, η βιομηχανία της προπαγάνδας προανήγγειλε “end game”. Οι αρχικές επιθέσεις ήταν θεαματικές και συνοδεύτηκαν και από

την επιτυχημένη επίθεση ενάντια στον υπουργό άμυνας που έδειχνε ότι η αντιπολίτευση, αλλά και οι χρηματοδότες της στις μοναρχίες του Κόλπου, είχαν πρόσβαση ή έστω μηχανισμούς εξαγοράς, στο εσωτερικό της κυβέρνησης, όπως επιβεβαιώθηκε αργότερα με την προσχώρηση στην αντιπολίτευση του πρωθυπουργού, που είχε διοριστεί πριν λίγους μήνες.

Ο συριακός στρατός, ωστόσο, αποδείχτηκε πολύ πιο οργανωμένος από τις λαϊκές πολιτοφυλακές στη Λιβύη που δεν τα κατάφεραν, τελικά, και υπό βομβαρδισμό, να εμποδίσουν την εισβολή των ισλαμιστών στην Τρίπολη. Οι ελπίδες της αντιπολίτευσης ότι το ψυχολογικό σοκ από τις επιθέσεις, θα προκαλούσε κατάρρευση του καθεστώτος δεν επαληθεύτηκαν. Ο συριακός στρατός ανασυντάχτηκε και αφού εκκαθάρισε τη Δαμασκό, προχώρησε σε σταδιακή ανακατάληψη των περιοχών που είχαν οχυρωθεί οι αντάρτες στο Χαλέπι. Τα προβλήματα των ανταρτών να κρατήσουν μερικές περιοχές άρχισαν να φαίνονται καθαρά παρά την εξωτερική ενίσχυση - και σε όπλα και σε ισλαμιστές μαχητές που συνέρευσαν από διάφορες χώρες για τον «ιερό πόλεμο» και την υπεροπλία σε προπαγανδιστικούς μηχανισμούς. Μέχρι και ο Φισκ, που γενικά κάλυπτε φιλικά τους ισλαμιστές, αναγκάστηκε να παραδεχθεί ότι οι κάτοικοι στο Χαλέπι ήταν σαφώς ανακουφισμένοι, όταν εμφανιζόταν ο στρατός. Η βία που είχαν ασκήσει απροκάλυπτα οι ισλαμιστές, ακόμα και ενάντια σε αιχμάλωτους, δημιούργησε και μια αμηχανία ανάμεσα στους υποστηρικτές τους.

Ο Economist εξέφρασε την απογοήτευση των δυτικών με το χαρακτηριστικό τίτλο «more than they can chew», ως αναφορά στην αδυναμία τους να κρατήσουν υπό τον έλεγχο τους μερικές περιοχές.

Στο διπλωματικό επίπεδο, ο Κόφι Αννάν παραιτήθηκε κατηγορώντας, ενώ οι μοναρχίες του Κόλπου είχαν, ήδη, εκφραστεί αρνητικά απέναντι, αφού έτσι κι' αλλιώς, η παρουσία των ειρηνευτών δεν φάνηκε να βοηθά την αντιπολίτευση. Διορίστηκε νέος μεσολαβητής, ο Lahdar Brahimi, και η κυβέρνηση της Συρίας άφησε να νοηθεί ότι μετά από ειρηνευτικές συνομιλίες, θα συζητούσε υπό προϋποθέσεις και παραίτηση Άσσαντ.

Από την άλλη, η διαμάχη φαίνεται να έχει πάρει, πια, μια περιφερειακή μορφή: στο Λίβανο προκάλεσε συγκρούσεις στη Βηρυτό και την Τρίπολη. Η πιο έντονη διάχυση της κρίσης, ωστόσο, είναι προς την Τουρκία. Η συριακή

κυβέρνηση έχει ενθαρρύνει την αυτονομία των Κούρδων στις βόρειες περιοχές της χώρας, συμπεριλαμβανομένης και της ένοπλης αυτοάμυνας σε περίπτωση τουρκικής επέμβασης. Αυτό με την σειρά του, και με δεδομένες τις σχέσεις Συρίας- τουρκικού κουρδικού κινήματος, έχει προκαλέσει μια νέα σειρά επιθέσεων των Κούρδων ανταρτών στην νοτιοανατολική Τουρκία. Και το Ιράν, ο στρατηγικός σύμμαχος της Συρίας, απείλησε ανοικτά την Τουρκία με τερματισμό της συνεργασίας στον έλεγχο του κουρδικού κινήματος, αν συνεχίσει την ανάμειξή της στην Συρία.

Σε αυτή την ευρύτερη ρευστότητα, η συριακή κρίση δεν είναι πια ένα εσωτερικό ζήτημα της Συρίας. Είναι και περιφερειακή διαμάχη, με εμπλοκή των μεγάλων δυνάμεων του Πλανήτη.

Σε αυτό το πλαίσιο, η απόφαση του Αιγύπτιου προέδρου και ηγέτη της Μουσουλμανικής Αδελφότητας, να επισκεφθεί την Κίνα και μετά το Ιράν για την διάσκεψη των Αδεσμεύτων, προκάλεσε διάφορα σχόλια για το πώς θα κινηθεί η νέα ισλαμική κυβέρνηση. Από τη μια, η αιγυπτιακή Μουσουλμανική Αδελφότητα στηρίχθηκε από το Κατάρ – και αυτό στις ενδομοναρχικές διαμάχες του Κόλπου σημαίνει ότι η Σαουδική Αραβία ήταν ενάντιά της. Από την αρχή της ανατροπής του Μουμπάρακ, ωστόσο, υπήρχε και ένα δειλό άνοιγμα προς το Ιράν – κάτι που επιβεβαιώθηκε πρόσφατα με την αποκάλυψη ότι οι αιγυπτιακές αρχές αρνήθηκαν να σταματήσουν ή να πυροβολήσουν ενάντια σε ιρανικό πλοίο, το οποίο οι Αμερικανοί κατηγορούσαν ότι μετέφερε όπλα.

Σε αυτό το πλαίσιο, οι κινήσεις της νέας αιγυπτιακής κυβέρνησης παρακολουθούνται στενά. Μερικοί παρατηρητές πιστεύουν, ουσιαστικά, ότι η νέα αιγυπτιακή ηγεσία θα επιδιώξει να επαναδιεκδικήσει τον παλιό ρόλο της Αιγύπτου στον αραβικό κόσμο, δημιουργώντας ένα νέο πόλο που θα διαμεσολαβεί, ανάμεσα στις σουννιτικές μοναρχίες του Κόλπου και το Ιράν και ανάμεσα στους δυτικούς και τις δυνάμεις του BRICS.

http://rt.com/news/egypt-rebalance-east-hughes-535/

Στο εσωτερικό της Αιγύπτου, πάντως, υπάρχει αβεβαιότητα για τις προθέσεις της νέας κυβέρνησης που ελέγχει και τη βουλή, αλλά και φαίνεται να έχει το πάνω χέρι και στο στρατό. Ήδη, η σύλληψη ενός αντιπολιτευόμενου συντάκτη

για επικριτικό κείμενο, προκάλεσε αντιδράσεις, αν και ο εκπρόσωπος της Προεδρίας υποσχέθηκε ότι θα αφεθεί ελεύθερος.

Στη Λιβύη, η βία συνεχίστηκε on and off για όλο το καλοκαίρι, με τις εκρήξεις παγιδευμένων αυτοκινήτων να είναι η νέα διάσταση. Εκτός από την Βεγγάζη, βόμβες εκράγηκαν και στην Τρίπολη, ενώ στον νότο συνεχίζονται οι διαμάχες φυλών και κοινοτήτων για τα σύνορα των περιοχών τους – και συχνά οι ομάδες ενόπλων είναι οι ίδιες με τις κανταφικές και αντί-κανταφικές ομάδες της περιόδου των συγκρούσεων του 2011. Στην περιοχή της Ζιντάν λ.χ. οι μάχες συνεχίζονται κατά περιόδους.
Την τελευταία εβδομάδα, οι φανατικοί ισλαμιστές κατάφεραν να ολοκληρώσουν μια ακόμα καταστροφή ναών διαφορετικών από την δική τους εκδοχή του Ισλάμ – ισοπέδωσαν με μπουλντόζες δύο ναούς του ισλαμικού ρεύματος των Σουφι. Οι σουνίτες φανατικοί θεωρούν τους σούφι «ειδωλολάτρες» και οι δύο ναοί, όπου είναι θαμμένοι ‘άγιοι’ του σουφισμού ήταν στόχος τους για καιρό. Ο ένας ναός ήταν στην Zletin, η οποία αντιστάθηκε μέχρι το τέλος στους νατοϊκούς και ο άλλος στην Τρίπολη. Εκτός από την καταστροφή του ναού, οι ισλαμιστές έκαψαν και τη βιβλιοθήκη του ναού στην Zletin .
http://rt.com/news/libya-sufi-sites-bulldozed-579/
Όταν οι ισλαμιστές έκαναν ανάλογες καταστροφές στο Μάλι, υπήρξαν φωνές και διαμαρτυρίες στη Δύση, οι οποίες ακούγονταν και ως εκκλήσεις για επέμβαση. Αντίθετα, οι καταστροφές στη Λιβύη που έγινε μέρα μεσημέρι με την βοήθεια ενόπλων του καθεστώτος που επέβαλαν οι νατοϊκοί, πέρασε στα μαλακά – παρά το ότι έγιναν και διαδηλώσεις διαμαρτυρίας στην ίδια την Λιβύη. Ανακοινώθηκε ότι ο «υπουργός εσωτερικών» (ο οποίος, προφανώς, δεν ελέγχει καν τους ένοπλους στην πρωτεύουσα) «πρόσφερε την παραίτηση του» χωρίς να τιμωρηθεί οποιοσδήποτε από τους συμμετέχοντες.

Η πολιτική της πληροφορίας και της κατασκευής εικόνων: Julian Assange, ακόμα μια ιστορία με πρωταγωνίστρια την Αμερική

Ο ιδρυτής του WikiLeaks, Julian Assange, στις 19 Ιουλίου 2012, το απόγευμα, αναζήτησε καταφύγιο στην πρεσβεία του Ισημερινού στο Λονδίνο, για να σωθεί από τα χέρια της Σουηδίας, που τον κυνηγούσε για «βιασμό και σεξουαλική παρενόχληση». Ποτέ βέβαια στην "ιστορία του βιασμού" δεν έχουμε δει τόσο ζήλο για σύλληψη του δράστη. Στη συγκεκριμένη, βέβαια περίπτωση, "τυχαία", ο "δράστης", είναι ο ιδρυτής του WikiLeaks, που έβγαλε τα άπλυτα των ΗΠΑ στη φόρα. Δεν χρειάζεται να είναι κανείς ιδιαίτερα έξυπνος για να διαπιστώσει ότι "ο βιασμός" ήταν μια κατηγορία που χρησιμοποιήθηκε για εξολόθρευση του ιδρυτή του WikiLeaks. Η ακτιβιστική δράση του WikiLeaks έφερε σε πολύ δύσκολη θέση τις ΗΠΑ, όσο και άλλες χώρες και οργανισμούς. Η άμεση σύλληψη και συμβολική «καταστροφή» του ήταν νευραλγικό ζήτημα για μερικούς.

Τωρα, ο Julian Assange, βρίσκεται στη πρεσβεία του Ισημερινού, στην περιοχή Knightsbridge του Λονδίνου και έχει εξασφαλίσει από τον Πρόεδρο του Ισημερινού πολιτικό άσυλο. Η Βρετανία, η οποία πάντα στέκεται δίπλα στις ΗΠΑ, απειλεί να εισβάλει στη πρεσβεία για να συλλάβει τον Julian. Η μετάβαση του Assange στο αεροδρόμιο για αναχώρηση του από το Λονδίνο στον Ισημερινό φαίνεται αδύνατη, αφού οι Βρετανοί αστυνομικοί καραδοκούν. Την ίδια ώρα, έξω από την Πρεσβεία, πέρα από τους εκατοντάδες Βρετανούς αστυνομικούς, βρίσκεται και πλήθος κόσμου που διαδηλώνει υπέρ του "Mr WikiLeaks".

Η υπόθεση Assange είναι ένα σημαντικό γεγονός στην ιστορία της ελευθερίας του λόγου. Ο 41χρονος Αυστραλός υπήρξε μάχιμος αγωνιστής και ακτιβιστής υπέρ της ελευθερίας του λόγου. Όταν, όμως, το WikiLeaks άρχισε να ξεσκεπάζει σημαντικά έγγραφα των ΗΠΑ, κάποιοι θεώρησαν επιτακτική ανάγκη τον «αφανισμό» του Assange με οποιοδήποτε τρόπο. Ο Assange, θεωρήθηκε, σαν ένα είδος συμβόλου για το πλήγμα στο προφίλ της Αμερικής αφού ξεσκέπασε την εσωτερική αλληλογραφία των αμερικανικών πρεσβειών με το υπουργείο εξωτερικών – τεκμήρια που η Αμερικανική Κυβέρνηση, προφανώς, δεν ήθελε να δουν ποτέ το φως της δημοσιότητας.

Το ζήτημα των κατηγοριών εναντίον του: Από την μια υπαρχει το νομικό πλαίσιο στην Σουηδία στο οποίο ο βιασμός θεωρείται ένα ευρύτερο αδίκημα

και περιλαμβάνει οιαδήποτε πράξη θεωρηθεί ότι δεν είχε την έγκριση της γυναίκας. Κάτι βέβαια το οποίο ήταν στόχος του φεμινιστικού κινήματος. Από την άλλη, όμως, η απότομη εστίαση στο θέμα, και οι ίδιες οι κατηγορίες φαίνονται να προκαλούν υποψίες. Αυτό που οι υποστηρικτές του Assange αποκαλούν "σχεδόν βιασμός" της μίας γυναίκας (η δεύτερη απέσυρε την κατηγορία και παραδέχθηκε ότι την είχαν πιέσει να τον κατηγορήσει) προκαλεί αρκετά ερωτηματικά με βάση τα υπάρχοντα δεδομένα. Ο Assange βρέθηκε τον Αύγουστο του 2010 στη Σουηδία ως **καλεσμένος του σοσιαλιστικού κόμματος για να μιλήσει. Εκεί δέχθηκε πρόταση από τη κυρία (η οποία αργότερα τον κατηγόρησε για "σχεδόν βιασμό") που είχε στελεχική θέση στο κόμμα και ήταν διοργανώτρια της εκδήλωσης, για να φιλοξενηθεί στο σπίτι της.** Το απόγευμα της επόμενης μέρας της φιλοξενίας η γυναίκα τον κατηγόρησε για...μια ιδιόρρυθμη περίπτωση «βιασμού». Συγκεκριμένα είπε ότι στην αρχή ο "βιασμός" ξεκίνησε ενώ εκείνη κοιμόταν, αλλά μόλις ξύπνησε έδωσε τη συγκατάθεσή της. Τον κατηγορεί, λοιπόν, κατά κάποιο τρόπο για.... μισό βιασμό. **Η δεύτερη κυρία η οποία απέσυρε τις κατηγορίες τελικά,** τον είχε κατηγορήσει για μη χρήση προφυλακτικού, η οποία στη Σουηδία ενοχοποιεί τον άνδρα.

Με βάση αυτά τα δεδομένα πολλοί πιστεύουν ότι το όλο σκηνικό είναι μια Αμερικανοβρετανική παγίδα με ένα δοκιμασμένο Σουηδικό κέτσαπ για να συλληφθεί ο Assange και να παραδοθεί στα χέρια της «δικαιοσύνης» - της Σουηδίας που με την σειρά της θα τον παραδώσει στην Αμερική : δεν είναι η πρώτη φορά, άλλωστε, που η Σουηδία ρίχνει κάποιον στα βασανιστήρια της CIA. (Η Σουηδία απέρριψε το αίτημα ασύλου που υπέβαλε ο Μορντεχάι Βανούνου, ο οποίος εξέτισε ποινή κάθειρξης 18 ετών επειδή αποκάλυψε μυστικά για το πυρηνικό πρόγραμμα του Ισραήλ).

Η "καλή μας Σουηδία" έχει κερδίσει πλέον δικαίως τον τίτλο "πιστός συνεργάτης των ΗΠΑ" και δεν είναι καθόλου τυχαίο που **έχει καταδικαστεί από την Επιτροπή των Ηνωμένων Εθνών για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα για τον απάνθρωπο ρόλο της στις απαγωγές της CIA**.Οπόταν γιατί να εκπλήσσει η σκηνοθεσία (της Σουηδίας) για "βιασμούς που έκανε ο Assange στην Σουηδία";

Και ενώ ο Πρόεδρος του Ισημερινού, Rafael Correa, διαμηνουσε μέσω Twitter "Nadie nos va a temorizar!" ("Κανείς δεν θα μας τρομοκρατήσει") αναφερόμενος στην Βρετανία που απειλουσε να μπει στην Πρεσβεία του Ισημερινού στο Λονδίνο, το BBC έβαζε καθηγητές να αναλύσουν το γεγονός του ασύλου που δίνει ο Ισημερινός και ποιοί λόγοι και συμφέροντα το ωθούν να δώσει άσυλο στον Assange. Με λίγα λόγια προσπαθουσε να στρέψει το ενδιαφέρον του κόσμου αλλού και όχι στην ουσία. Ήταν, ίσως, αναμενόμενο η υπόθεση του Julian Assange να παρουσιαστεί από τα Βρετανικά ΜΜΕ, όπως αρμόζει στην Βρετανική προπαγάνδα, ενώ τα Κυπριακά ΜΜΕ πέρασαν το θέμα στο ντούκου.

Να αναφέρουμε ότι οι δυο πιο γνωστές περιπτώσεις που κάποιοι δοκίμασαν να ζητήσουν πολιτικό άσυλο σε Πρεσβεία είναι:

1. Η περίπτωση του Manuel Noriega, Προέδρου του Παναμά, ο οποίος αναζήτησε πολιτικό άσυλο στη Πρεσβεία του Βατικανού (1989), αλλά οι Αμερικανοί με διάφορα ψυχολογικά μέσα (τον "βομβάρδισαν" με δυνατή μουσική, κτλ) τον ανάγκασαν να βγει έξω.

2. Η περίπτωση του Jozsef Mindszenty του Ουγγαρέζου Καθολικού Καρδινάλιου είναι από τις πιο γνωστές αφού πέρασε 15 χρόνια στην Αμερικανική Πρεσβεία στη Βουδαπέστη (1956-1971).

Πάντως, το θέμα πήρε τελικά και μια γεωπολιτική διάσταση, καθώς ο Κορρέα εξασφάλισε την στήριξη των χωρών της Λατινικής Αμερικής υιοθετώντας και ένα λόγο αυτονομίας απέναντι στις απαιτήσεις των ΗΠΑ. Σε αυτό το πλαίσιο το ότι το economist τον αποκάλεσε «μελλοντικό ηγέτη της άκρας αριστεράς στην Λατινική Αμερική». Η εμπλοκή και του Ισπανού δικαστή B. Garzon φαίνεται να προσθέτει και μια τρίτη διάσταση στις ήδη υπάρχουσες - εκείνες της ελευθερίας της πληροφορίας και της αμφισβήτησης της αμερικανικής εξουσίας – και αυτή των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Ο Garzon είναι ο δικαστής που έθεσε υπό κατηγορία των Πινοσέτ και που προσπάθησε να ανοίξει το θέμα των εγκλημάτων του Φράνκο στον ισπανικό εμφύλιο και μετά. Και φυσικά στην περίπτωση του Πινοσέτ οι βρετανικές αρχές δεν τον παρέδωσαν να δικαστεί, αλλά του επέτρεψαν να επιστρέψει στην Χιλή.

Οι πολλαπλές ερμηνείες του Pussy Riot: η δυτική προσπάθεια για δαιμονοποίηση του Πούτιν και η ανατολική επιστροφή του «βέβηλου»

Η περίπτωση του γυναικείου punk συγκροτήματος Pussy Riot, προσέλκυσε το ενδιαφέρον, τόσο στη Δύση, όσο και στην Ανατολή, αλλά είναι πιθανό αυτό το ενδιαφέρον να πηγάζει από διαφορετικές αιτίες. Το επίμαχο επεισόδιο είναι εκφραστικό: Εμφανίστηκαν σε μια εκκλησία και τραγούδησαν ένα πανκ «ύμνο» στην Παναγία για να μην επανεκλεγεί ο Πούτιν.[1] Η παρέμβασή τους, προφανώς, προκάλεσε σοκ στην εκκλησία – όπως άλλωστε και το όνομά τους για το πουριτανικό θρησκευόμενο κοινό.

Η κριτική στον Πούτιν έγινε το σημείο εστίασης του ενδιαφέροντος στη Δύση, αλλά η πραγματικότητα είναι ότι αν η συγκεκριμένη ομάδα τραγουδούσε το κομμάτι της σε οποιαδήποτε συναυλία της αντιπολίτευσης - της αριστερής ή της δεξιάς - ή σε οποιαδήποτε δικιά τους συναυλία, δεν θα δημιουργείτο καθόλου ζήτημα. Έτσι και αλλιώς, δοκίμασαν να τραγουδήσουν δημοσίως, χωρίς ιδιαίτερη επιτυχία και χωρίς να συλληφθούν. Η εκστρατεία εναντίον του Πούτιν είχε χρησιμοποιήσει πολύ χειρότερη γλώσσα, από μια επίκληση στους θεούς και στην προεκλογική εκστρατεία και μετά.. Ο Πουτιν μάλιστα ζήτησε να μην τιμωρηθούν αυστηρά – αλλά κάτι τέτοια στην Δύση δεν κωδικοποιούνται εύκολα. Το πραγματικό σκάνδαλο ήταν η εκκλησία ως χώρος. Όταν η ρωσική ορθόδοξη εκκλησία έθεσε θέμα παραβίασης των ιερών, βρέθηκε με το πλεονέκτημα του νόμου στα χέρια της Διότι η προστασία των ιερών χώρων είναι σημαντική παράμετρος σε μια πολυθρησκευτική κοινωνία που πέρασε, ήδη, την εμπειρία της διάλυσης της ΕΣΣΔ. Άλλωστε, όπως φάνηκε όταν και μια γερμανική ομάδα προσπάθησε να κάνει κάτι ανάλογο ως έκφραση συμπαράστασης στη ρωσική ομάδα, υπάρχει ανάλογη ποινή, 3 χρόνια φυλάκιση, για σχετικές «παραβάσεις» και στη Γερμανία.

http://rt.com/news/pussy-riot-cologne-cathedral-463/

Αντι-θρησκευτική αντίδραση και ο αντιφατικός ρόλος της μετασοβιετικής εκκλησίας

[1] Σύμφωνα με μερικές εκδοχές το όνομα του Πούτιν δεν υπήρχε καν στην αρχική εκτέλεση του «ύμνου» και προστέθηκε μετά στο βίντεο που ετοιμάστηκε για τη δημοσιότητα: http://www.counterpunch.org/2012/08/29/the-western-onslaught-on-international-law/

Η πρακτική της ομάδας φαίνεται, ως αντιγραφή ή ως πρόθεση, να πηγαίνει πίσω σε μοντερνιστικές πρακτικές βεβήλωσης των ιερών – μια ανάλογη παρέμβαση λ.χ. είχε γίνει στην Παναγία των Παρισίων στις αρχές της δεκαετίας του 1950 όταν μια ομάδα άρχισε να διαβάζει ένα μανιφέστο ενάντια στο Θεό, στην εκκλησία, προκαλώντας την οργή των πιστών.

Αυτό που πέρασε απαρατήρητο στη Δύση, σε αυτό το πλαίσιο, είναι μια ευρύτερη τάση βεβήλωσης ναών, ως αντίδραση στην καταδίκη της ομάδας. Μετά από την πρωτοβουλία της ουκρανικής ομάδας Femen - η οποία χρησιμοποιεί, επίσης, θεαματικές τακτικές με ημίγυμνες παρεμβάσεις - να κόψει ένα ξύλινο σταυρό, ανάλογες εκδηλώσεις αντιθρησκευτικής πρακτικής έγιναν και στη Ρωσία. Ενώ σχετικά γκράφιτι εμφανίστηκαν σε διάφορες εκκλησίες.
http://rt.com/news/cross-arkhangelsk-564/
Για να κατανοηθεί η αντίδραση θα πρέπει, ίσως να δει κάποιος το ρόλο της εκκλησίας στη μετασοβιετική Ρωσία. Ενώ επί σοσιαλισμού, η εκκλησία είχε ένα περιορισμένο ρόλο, μετά την ανατροπή του σοσιαλισμού διεκδίκησε έντονα ένα σημαντικό ρόλο, οικοδομώντας το λόγο της στον αντικομουνισμό αρχικά και μετά σε ένα ηθικό συντηρητισμό. Είναι αξιοσημείωτο λ.χ. ότι μέχρι και σήμερα διάφοροι κύκλοι της εκκλησίας θα ήθελαν να «δικάσουν» - έστω και μετά θάνατον - τον Λένιν ως «εξτρεμιστή».
http://rt.com/politics/russian-historian-works-probe-492/
Ο Πούτιν προσπάθησε να οικοδομήσει ένα είδος ρωσικού πατριωτισμού, ο οποίος καλύπτει και στη διάχυτη νοσταλγία για την σοβιετική εμπειρία, αλλά και άλλα σύμβολα της ρωσικής κουλτούρας όπως ορθοδοξία. Σε αυτό το πλαίσιο, η σχέση του με την ρωσική εκκλησία υπήρξε θετική. Η σχέση του λ.χ. με το Άγιο Όρος και η προσπάθεια οικοδόμησης γεωπολιτικών σχέσεων της Ρωσίας με βάση την ορθοδοξία είναι εκφραστική. Ταυτόχρονα, όμως, ο Πούτιν παραμένει έντονα προσανατολισμένος στη διατήρηση του κοσμικού πολιτιστικού πλουραλισμού της κοινωνίας τονίζοντας συχνά την συνύπαρξη διαφόρων θρησκειών.
Από την άλλη, η ορθόδοξη εκκλησία εξακολουθεί να παραμένει ένας θεσμός διχασμένος για τις σχέσεις της με τη Δύση – από την μια, λόγω του αντικομουνισμού της ηγεσίας της, υπήρξε για ένα διάστημα υποστηρικτής των

σχέσεων με τη Δύση. Η διείσδυση, όμως, προτεσταντικών ομάδων και η αμφισβήτηση της πρωτοκαθεδρίας της οδήγησε σε μια μεταστροφή. Στα τέλη της δεκαετίας του 1990, μπορούσε κάποιος να δει και θρησκευτικές εικόνες στις μαζικές διαδηλώσεις διαμαρτυρίας στις οποίες πρωτοστατούσε το κομμουνιστικό κόμμα. Αυτές οι αμφιταλαντεύσεις, αλλά και η εσωτερική ποικιλία της ορθόδοξης κουλτούρας, μετέτρεψαν το όλο φαινόμενο σε ένα σύμβολο εξουσίας της σύγχρονης Ρωσίας. Οπότε, παραδόξως, οι Pussy Riot αν και αγκαλιάστηκαν αμέσως από τη φιλοδυτική αντιπολίτευση και τα δυτικά ΜΜΕ, φαίνονται να είναι μερος μιας τάσης αμφισβήτησης που είναι και κάπως εικονοκλαστική με τάσεις προς το βέβηλο. Και η νέα τάση δεν φαίνεται να περιορίζεται στην εκκλησία. Μέσα στο πρόσφατο κλίμα βεβηλώσεων έγινε και επίθεση λ.χ. σε μνημείο του Γιέλτσιν.
http://rt.com/politics/communists-voice-vandals-monument-477/
Σε αυτήν την τάση των «νέο-βανδάλων» θα υπάρχουν λογικά και αυτοί που θα προσπαθήσουν να φτιάξουν ένα είδος ανατρεπτικής αμφισβήτησης και αλλοι/ες που θα επιδιώξουν να εξαργυρώσουν εμπορικά, ανάλογα θεάματα.

Αμφιταλαντεύσεις της δυτικής αριστεράς: μορφή αμφισβήτησης η εκστρατεία δημοσίων σχέσεων;

Στο χώρο της αμφισβήτησης η/και της αριστεράς στη Δύση υπήρξε, επίσης, ένας διχασμός – μετά από τις δυτικές επεμβάσεις με πρόσχημα τη «δημοκρατία» την τελευταία δεκαετία, μια τάση φαίνεται πια να θεωρεί ότι επιβάλλεται η εξισορρόπηση του παγκόσμιου συστήματος με την ενίσχυση των BRICS, ενώ αντίθετα μια άλλη τάση φαίνεται να στηρίζει φαινόμενα, όπως το ρωσικό πανκ συγκρότημα με το επιχείρημα ότι είναι προοδευτικά στοιχεία, οι οποίοι χρειάζονται συμπαράσταση. Το πιο κάτω κείμενο για τη στάση του «χώρου» στις ΗΠΑ είναι εκφραστικό της θέσης ότι η ομάδα εκφράζει θέσεις που αξίζουν υποστήριξης, παρά την καχυποψία για την χρήση τους από τα δυτικα ΜΜΕ.
http://www.counterpunch.org/2012/08/22/hating-russian-orthodoxy/

Στην αντίθετη πλευρά, η D. Johnstone κάνει μια ενδιαφέρουσα ιστορική αναφορά στην μετατροπή οργανώσεων, όπως η Διεθνής Αμνηστία, σε όργανα της αμερικανικής εξωτερικής πολιτικής. Συγκρίνει λ.χ. την

υπερβολική, μέχρι υστερική ταύτιση, της καταδίκης του ρωσικού συγκροτήματος με τα «γκουλαγκ», με την σιωπή της οργάνωσης και την διστακτική στάση των ίδιων ΜΜΕ απεναντι στην περίπτωση Assange. Και ιδιαίτερα της περίπτωσης του B. Manning ο οποίος κατηγορείται για την διαρροή των εγγράφων. Η τεκμηρίωση της θέσης της με δηλώσεις οι οποίες παραπέμπουν στην προσπάθεια άσκησης πιέσεων στην Ρωσία, λόγω της άρνησης της να υποχωρήσει στις δυτικές πιέσεις στο θέμα της Συριας, είναι εκφραστικές. Και έτσι οι Pussy riot εκτός από όργανο δυτικής πίεσης, γίνονται και όργανο της σαουδαραβικης προσπάθειας για ανατροπή του κοσμικού καθεστώτος της Συρίας. Προφανώς η σκέψη για το που θα κατέληγε κάποια ανάλογη ομάδα στις μοναρχίες του Κόλπου, ανήκει στην σφαίρα της λογοκρισίας για την δυτική σκέψη.

http://www.counterpunch.org/2012/08/28/the-decline-of-political-protest/

Οι μέχρι στιγμής πληροφορίες για το συγκρότημα, φαίνεται να ενισχύουν αυτήν την αμφιταλάντευση. Από την μια η συμμετοχή τους σε μια σειρά «μοντερνιστικών» προσπαθειών, με έμφαση στη σεξουαλική πρόκληση, μπορεί να θεωρηθούν, είτε μορφές καλλιτεχνικής παρέμβασης, είτε μορφές δημοσίων σχέσεων. Το πιο κάτω λινκ με ένα βίντεο που αποδίδεται στην ομάδα, είναι ίσως εκφραστικό του διλήμματος: Στο βίντεο φαίνεται μια γυναίκα να κλέβει ένα παγωμένο κοτόπουλο από σουπερμάρκετ και να το χρησιμοποιεί σαν σεξουαλικό βοήθημα

Αποτελεί καλλιτεχνική δήλωση για τον καταναλωτισμό και/ή τη σεξουαλικότητα ή είναι θεαματική διεκδίκηση δημοσιότητας και ότι προκύψει;

http://www.liveleak.com/view?i=aea_1343072683

Η στάση των δυτικών ΜΜΕ ήταν αναμενόμενη – από τον καιρό των εκλογών αναζητούν θέματα για να κατηγορούν του Πούτιν. Και στην στάση τους υπάρχει και ένας υποβόσκων ρατσισμός πίσω από την κατευθυνόμενη προπαγάνδα – επειδή η ηγεσία του Πουτιν είναι αυτόνομη από την Δύση, η Ρωσία θεωρείται αυταρχική χώρα. Έτσι μια πρακτική η οποία θα καταδικαζόταν, από τους συντηρητικούς, σε αλλες χώρες, στην Ρωσία, ερμηνεύεται, και από τους δυτικούς συντηρητικούς, σαν δείγμα καταστολής εκ μέρους του πολιτικού καθεστώτος. Οι πραγματικές δομές της (οικονομικής ή

πολιτισμικής) εξουσίας στην Ρωσία, ωστόσο, περνούν, όπως και την δεκαετία του 1990 επί Γέλτσιν, απαρατήρητες. Στην προκείμενη περίπτωση, το θέμα της εξουσίας της εκκλησίας λ.χ. δεν εμφανίστηκε καθόλου – ούτε φυσικά το ζήτημα είτε της αισθητικής ρήξης είτε της δημοσιότητας/καταναλωτικής αυτοπροβολής. Προφανώς, οι λέξεις έχουν διαφορετικές χρήσεις σε Ανατολή και Δύση, αλλά και σε διάφορες ομάδες στο εσωτερικό τους.

Το εργατικό κίνημα και οι διχασμοί του στην Νότια Αφρική

Η σκηνή με τους αστυνομικούς που πυροβολούσαν τους εργάτες στην Νότια Αφρική, προκάλεσε σοκ και στην χώρα και διεθνώς. Οι τοπικές αντιδράσεις εκφράζουν, καταρχήν, τις αλλαγές στον πολιτικό σύστημα – μια τέτοια μαζική σφαγή που πριν λίγα χρόνια θα ήταν απλώς δεδομένη, σήμερα θεωρείται απαράδεκτη. Αυτή η πρόοδος του πολιτικού συστήματος, όμως, αποκαλύπτει ίσως πιο έντονα την ανάδυση μιας νέα μορφής αμφισβήτησης που αναζητεί τρόπους έκφρασης. Αξίζει να σημειωθεί λ.χ. ότι ο νυν πρόεδρος της Νότιας Αφρικής, ο Ζούμα εκλέγηκε ενάντια στην νεοφιλελεύθερη στροφή, που εξέφρασε η προηγούμενη ηγεσία του Αφρικανικού Εθνικού Κογκρέσου. Και ακόμα πιο πρόσφατα, στο ίδιο το κόμμα προκλήθηκαν νέες εντάσεις, όταν ο ηγέτης της νεολαίας του κόμματος κατηγορήθηκε για προκλητικές και βίαιες θέσεις, όταν έθεσε σε ομιλίες του, το θέμα της ρατσιστικής κατανομής του πλούτου. Αυτές οι εντάσεις πηγάζουν από την νέα κατάσταση, η οποία έχει δημιουργηθεί: μετά την κατάργηση του απαρτχάιντ έχει δημιουργηθεί μια νέα μαύρη μεσαία και ανώτερη τάξη, ενώ η ίδια η χώρα διεκδικεί για πρώτη φορά ένα σημαντικό ρόλο στην παγκόσμια πολιτική, όπως δείχνει και η συμμετοχή στους BRICS, αλλά και ο αναδυόμενος ηγετικός της ρόλος στην Αφρική. Αυτές οι μετατοπίσεις, ωστόσο, άφησαν πίσω τους και ένα κλίμα αυξανόμενων προσδοκιών, αλλά και ένα αίσθημα προδοσίας από όσους παρέμειναν αποκλεισμένοι στην νέα ταξική ιεραρχία.

Και η δυσφορία εκφράζεται και ταξικά και φυλετικά. Ήδη, στην γειτονική Ζιμπάμπουε μετά από χρόνια δυτικών πιέσεων που έκαναν το κόμμα του Μουγκάμπε να φαίνεται απομονωμένο, φέτος οι δημοσκοπήσεις δείχνουν άνοδο του κόμματος, που εστίαζε για χρόνια στον αφρικανισμό ενάντια στις

δυτικές πιέσεις και πτώση των τάσεων και του κόμματος, που υποστηρίζουν οι δυτικοί.
Στην νότια Αφρική, οι διαμάχες εκφράζονται και μέσα στα συνδικάτα. Τα τελευταία χρόνια, έχει δημιουργηθεί μια νέα συντεχνία, η οποία είναι πιο βίαια και πιο απαιτητική και συχνά ταυτίζεται με τον «αναρχισμό» (χωρίς να σημαίνει αυτό και κατ' ανάγκη ιδεολογική ταύτιση) σε αντίθεση με τις ιστορικές συντεχνίες, στις οποίες έχει περισσότερη επιρροή το κομμουνιστικό κόμμα και τάσεις προς την εξελικτική-μεταρρυθμιστική πορεία των διεκδικήσεων της εργατική τάξης.

Η πρόσφατη τραγωδία ξεκίνησε με μια απεργία και μια διαμάχη ανάμεσα στους εργαζόμενους του ορυχείου για τα αιτήματα. Η ιστορική συντεχνία, η οποία εκπροσωπεί την πλειοψηφία των εργαζόμενων, κατηγόρησε την νέα συντεχνία για χρήση βίας, ενώ η νέα συντεχνία κατηγόρησε την ιστορική συντεχνία για τάσεις συμβιβασμού. Η αστυνομία πυροβόλησε μια διαδήλωση της νέας συντεχνίας με την δικαιολογία ότι μερικοί εργαζόμενοι ήταν ένοπλοι – κρατούσαν μαχαιριά και δόρατα. Πάντως, όπως παρατήρησαν οι κριτικοί, η εικόνα στο βίντεο δεν έδειχνε την αστυνομία να είναι καλυμμένοι κάπου και να αμύνεται..
Η σφαγή αύξησε την ένταση, όπως αναμενόταν. Ήδη, ο τέως ηγέτης της νεολαίας του κυβερνητικού κόμματος εμφανίστηκε στην περιοχή των ορυχείων ως εκπρόσωπος των διαμαρτυρομένων.

Στα ακόλουθα λινκς υπάρχουν οι εκδοχές και των δύο συνδικάτων:
Σε αυτό το κείμενο, ο Ν. Τριμικλινιώτης καταγράφει τις αλλαγές, την αφομοίωση αλλά και τις μετατοπίσεις, στην ταξική συνείδηση που υποστηρίζουν την εκδοχή των νεώτερων πιο ριζοσπαστικών συντεχνιών.
http://thetrim1.blogspot.com/2012/08/num-amsu.html

Σε αυτό το κείμενο, από αμερικανικό συνδικαλιστή με ιστορικές σχέσεις με το νοτιοαφρικανικό συνδικαλιστικό κίνημα, υποστηρίζεται η θέση των ιστορικών συντεχνιών:
http://www.counterpunch.org/2012/08/20/behind-the-south-africa-mineworkers-strike/

Η ένταση πάντως και οι απεργίες στην περιοχή συνεχίζονται…

Νεολαιΐστικα κινήματα στην Αμερική: η συνέχεια της άνοιξης;

Με το τέλος του καλοκαιριού, τα νεολαιίστικα κινήματα στον Καναδά και στη Χιλή επανεμφανίστηκαν δυναμικά. Στον Καναδά, έγινε μια μεγάλη φοιτητική διαδήλωση, ενώ στην Χιλή ξεκίνησε ένας νέος γύρος διαδηλώσεων. Σε αυτό το κλίμα και με το κίνημα occupy ως μια δυναμική που εξέπληξε με τη διάχυσή της, άρχισαν και στις ΗΠΑ συναντήσεις και προγραμματισμός για φοιτητικές κινητοποιήσεις. Η συγκέντρωση του National Student Power Convergence εστίασε, ιδιαίτερα, στα οικονομικά προβλήματα των αμερικανών φοιτητών, όπως τα δίδακτρα και το τεράστιο χρέος των φοιτητικών δανείων.

AlterNet. http://www.alternet.org/we-have-no-choice-step-youth-activists-come-together-build-movement-student-power?akid=9239.127847.jyufR1&rd=1&src=newsletter695533&t=3&paging=off

Το σύνθημα της νέας οργανωτικής προσπάθειας είναι «Η χώρα στην οποία μεγαλώσαμε, δεν είναι η χώρα στην οποία θέλουμε να γεράσουμε».

Την τελευταία εβδομάδα στην Χιλή η αστυνομία προσπάθησε να εκκενώσει τις καταλήψεις σε σχολεία και πανεπιστήμια. Ακολούθησαν μαζικές διαδηλώσεις, με την συμπαράσταση των συνδικάτων, και συγκρούσεις με την αστυνομία.

http://rt.com/news/shile-student-protest-clashes-792/

Στον Καναδά έγιναν επίσης μαζικές συγκεντρώσεις των φοιτητών οι οποίοι διαμαρτύρονται για τα δίδακτρα αλλά και για τον νόμο ενάντια στις συγκεντρωσεις/διαδηλωσεις.

http://rt.com/news/montreal-protests-students-tuition-805/

ΚΙΝΗΜΑΤΑ

Αντιμιλιταριστική Ειρηνική Επιχείρηση

Ο σαρκαστικός τίτλος ανήκει σε εκδήλωση που πραγματοποιήθηκε για τρίτη συνεχόμενη χρονιά από την Αντιμιλιταριστική Κίνηση Ειρήνης (που

αποτελείται από το τμήμα νεολαίας του Κόμματος Ενωμένη Κύπρος και του Κόμματος Νέα Κύπρος, την Τ/Κ Πλατφόρμα Κυπρίων Νέων, τους Ανεξάρτητους Νέους Ακτιβιστές και τη φεμινιστική οργάνωση ΦΕΜΑ). Η εκδήλωση, που πραγματοποιήθηκε στις 14 Αυγούστου 2012, δίδοντας νέο συμβολισμό σε μια σημαδιακή για την ιστορία της Κύπρου ημερομηνία, επεδίωκε την καταδίκη της δεύτερης φάσης της τουρκικής εισβολής, εξού και η κατ΄ευφημισμό ονομασία της. Την εκδήλωση, που πραγματοποιήθηκε σε δύο σημεία ταυτοχρόνως, στην πλατεία Σαραγιού και στο πάρκο Τσιαγλαγιάν, στήριξαν προοδευτικές τουρκοκυπριακές οργανώσεις και πολιτικά κόμματα, και έλκυσε το ενδιαφέρον εκατοντάδων που κάλεσαν «την Αϊσιέ να πάει διακοπές» - γνωστή φράση η οποία χρησιμοποιήθηκε για να εκφραστεί η στρατιωτική επιχείρηση του Αυγούστου. Στην εκδήλωση συμμετείχαν συγκροτήματα από την Τουρκία ανάμεσα στα τ/κ και έστειλαν μηνύματα το ευρωπαϊκό γραφείο για αντιρρησίες συνείδησης και του τουρκικού κόμματος Ελευθερίας και Δημοκρατίας.

Η εκδήλωση μεταδιδόταν ζωντανά από το Ράδιο Ζίρζιρο (www.radyozirziro.org) και η αφίσα με την οποία προωθήθηκε απεικόνιζε ένα στρατιώτη που κρατούσε κιθάρα αντί για όπλο, αναγράφοντας χαρακτηριστικά και σαρκαστικά «Προσοχή περιοχή χωρίς στρατό, η φωτογράφηση, τα τραγούδια και τα συνθήματα ενάντια στην κατοχή είναι αναγκαία για την ελευθερία». Αποσπάσματα από την εκδήλωση http://www.youtube.com/watch?v=alr91FNjjgQ , http://www.youtube.com/watch?v=k6hvvdcm-IE&feature=related ,

ΣΠΟΝΤΕΣ

- **Πώς θα βολέψει την πολυμερή;** Ο Αναστασιάδης φαίνεται να υπόσχεται τα πάντα σε όλους. Στον Ντάουνερ και τις σχετικές πρεσβείες, είχε υποσχεθεί πολυμερή την οποία θα προσπαθούσε να περάσει με το κόλπο «διευρυμένες συνομιλίες». Διότι, κατά τ' αλλά, έχει υποσχεθεί να φτιάξει συμβούλιο αυτών που θα τον ψηφίσουν, να βάλει διαπραγματευτή για να μην ανησυχούν όσοι δεν τον εμπιστεύονται, να

μην κάνει το ένα και το άλλο, όποτε είναι να απορείς αν θέλει να εκλέγει Πρόεδρος ή αν θα κάνει τον τροχονόμο στους περαστικούς με απόψεις για το κυπριακό. Υπάρχει, βέβαια, και η εκδοχή του Κληρίδη - ο προεκλογικός και ο μετεκλογικός "λόος τ' αδρώπου" είναι διαφορετικός.

- **«Απόσυρση προτάσεων»:** Το ανέκδοτο με την απόσυρση της «πρότασης» για παραμονή 50,000 έποικων, είναι ίσως το καλύτερο μέχρι τώρα. Και όλα όσα λέγονταν, με δάκρυα και πόνο, για τον κίνδυνο του εποικισμού, χωρίς λύση σύντομα; Μπορεί βέβαια να είναι και ένας τρόπος να διευρυνθεί ο αριθμός στο μέλλον. You never know. Ο Πολίτης έπαθε φαρυγγίτιδα;

- **Ο Λιλλήκας είπε μια σωστή κουβέντα**. Όταν μίλησε στην Αθήνα είπε τα γνωστά του και εισηγήθηκε «στροφή στη Γαλλία». Θα μπορούσε να πει κάποιος ότι ήταν νοσταλγία για τα φοιτητικά του χρόνια ή τέλος πάντων κάποιο υποκατάστατο για να πει ότι έχει/είχε «δική του» εξωτερική πολιτική. Όταν, όμως, «κάποιος παρατήρησε πως οι Αμερικανοί θα ενοχληθούν, αν η Ελλάδα στραφεί για βοήθεια προς Ρωσία ή Κίνα», ο κ. Λιλλήκας απάντησε: «Γνωρίζετε πως το 48% του αμερικανικού χρέους το έχει αγοράσει η Κίνα;»

- **Και ο Λιλλήκας επανέλαβε τον κακό του εαυτό**: Το ζήτημα των τουρκοκυπριακών πανεπιστημίων είναι ένα ακόμα θέμα το οποίο μπορεί να ευκολύνει την τουρκοκυπριακή πλευρά να δηλώνει ότι το «εμπάργκο» των ελληνοκυπρίων είναι ρατσιστικό. Όταν τελικά πιάστηκε με την αντίφαση ότι ο τουρκοκύπριος απόφοιτος τουρκοκυπριακού πανεπιστημίου, εργαζόταν και στο Ευρωπαϊκό Ινστιτούτο, το οποίο λειτουργεί υπό το Υπουργείο εξωτερικών, όταν ο ίδιος ήταν υπουργός εξωτερικών, ο Λιλλήκας έδωσε ένα αναμάσημα για δημοσίευση στον Φιλελεύθερο – ότι ο τουρκοκύπριος εργαζόταν σε ευρωπαϊκή υπηρεσία, του Ευρωπαϊκού Ινστιτούτου, που ανήκει στο Υπουργείο μεν αλλά κλπ. Γιατί δεν μπλοκαρίστηκε από το Υπουργείο Εξωτερικών τότε; Τόσα μικρά και μεγάλα βέτο υπόσχονταν

μερικοί...Διότι όταν τα άτομα είναι σοβαρά, δεν κάνουν ανοησίες. Όσοι θέλουν να ευκολύνουν την τουρκοκυπριακή θέση για το εμπάργκο δεν έχουν παρά να συνεχίσουν.

- **Οι ατάκες με τα λεωφορεία καταγράφονται**: Ο Λιλλήκας είπε το αυτονόητο - ότι με έτσι ρυθμό υποσχέσεων ο Αναστασιάδης θα θέλει λεωφορείο για τους υποψήφιους υπουργούς. Άσε που προκηρύχθηκαν για πρώτη φορά και προεκλογικές θέσεις ρουσφετιού με την «εμπορική» επωνυμία «υφυπουργεία». Η απόπειρα του Χ. Γεωργιάδη να απαντήσει με ατάκες ήταν 'τρομακτική' – με τέτοιες ανοησίες για πόσους χάρηδες, λιλλήκες κλπ φορούν σε λεωφορεία θα την βγάλουμε μέχρι τον Φεβρουάριο; Ο Γεωργιάδης εξελίσσεται στη μεγαλύτερη φούσκα των τελευταίων χρόνων.

- **Εκλογές και οι προσπάθειες της Βουλής για αντιμετώπιση της κρίσης:** Άξαφνα η Βουλή ανακάλυψε τρόπο για βελτίωση των οικονομικών της χώρας και ενίσχυσης των δημοκρατικών της διαδικασιών: αύξηση του παράβολου για υποψηφιότητα στις προεδρικές εκλογές από 1700 ευρώ στις 35 χιλιάδες ευρώ και υποχρεωτική στήριξη, είτε από ένα τουλάχιστον κοινοβουλευτικό κόμμα ή χίλιους τουλάχιστον εκλογείς. Με αυτό τον τρόπο αποκλείονται οι διαρροές προς τον Ούτοπο, ενώ η Μακαρία μπορεί ελεύθερα να κατηγορεί την ΕΔΕΚ ότι προσπαθεί να την αποκλείσει.

- **Το αεροπλανοφόρο της Μεσογείου:** Άλλως Κύπρος εναλία γη! Η Κύπρος λειτουργεί για ακόμα μία φορά ως Κέντρο Συλλογής Μυστικών Πληροφοριών που προωθούν τα αγγλοαμερικανικά συμφέροντα στην περιοχή, μέσω της χρήσης των βάσεων. Έτσι το χρυσοπράσινο κολοκασόφφυλον γίνεται το αεροπλανοφόρο της Μεσογείου και κατ' επέκταση το μάτι του κυκλώνα, αν προκύψει κάποια γενικευμένη σύρραξη – σε εξελιγμένη και πιο σύγχρονη εκδοχή, φυσικά. Το ΕΥΡΩΚΟ και οι Οικολόγοι με πολυδιάστατη γεωπολιτική ανάλυση σε σχετική ανακοίνωση τύπου, διερωτώνται για την εμπλοκή των

βρετανικών βάσεων στην κρίση στη Συρία (αφού πρώτη φορά διαφαίνεται κάτι τέτοιο!) και εκφράζουν τη σφοδρή τους επιθυμία, η Κύπρος να γίνει η γέφυρα μεταξύ ανατολής και δύσης και να «διαδραματίσει έναν ουσιαστικό ρόλο στα γεγονότα στη Συρία, ενισχύοντας τη θέση της Κυπριακής Δημοκρατίας στην περιοχή» - ο οποίος ρόλος, φυσικά, δεν διευκρινίζεται. Μάλλον δεν ικανοποιούμαστε με τα σχέδια για την «Μεγάλη Κύπρο», αλλά πλέον οδεύουμε προς την «Κύπρο Πλανητάρχη».

- **Άτε με το καλόν τζιαι στα δικά μας!** Την βδομάδα που μας πέρασε, ο γνωστός κομπιναδόρος μεγιστάνας Ασίλ Ναδίρ κρίθηκε ένοχος για τρεις κατηγορίες για κλοπή, ενώ εξετάζονται εννιά εκκρεμούσες κατηγορίες για τον ίδιο σκοπό, αφού μία απορρίφθηκε. Το σύνολο των κατηγοριών αφορά 34 εκατομμύρια αγγλικές λίρες. Πολύ μικρό ποσό σε σχέση με τα διάφορα χαμένα και κλεμμένα, που μας έφεραν την Τρόικα. Άτε με το καλό και στα δικά μας! Όταν οι κατηγορούμενοι κριθούν ένοχοι, επιστρέφουν τα κλοπιμαία; Να πούμε της Τρόικας να πάει στο καλόν, τότε.

- **Η θεία από την …. Τρόικα:** Η μεγάλη έννοια που μας τρώει – ή μια που τες μεγάλες έννοιες – εν ότι εν εκαθορίστηκεν ακόμα η ημερομηνία της επόμενης επίσκεψης της Τρόικας! Μα εν γίνεται! Πόση έλλειψη προγραμματισμού! Πόση κωλυσιεργεία! Ήντα κακόν εν τούτον! Πόσον να βαρυκωλιούμε με τον τροϊκό ζυγό εις τους αιώνας των αιώνων, αμήν! …. Τζιαι πότε; Άμπα τζιαι εν εκαθορίστηκεν η ημερομηνία για να δουν οι Τροϊκανοί, ήντα μπου εννά γινεί με τη Συρία; Λαλούν σσου τα πλάσματα, εννά πάμεν να εγκλωβιστούμεν στο κέντρον του πυρός για ψωροδεκάρες;….Άεις τους τζιαμέ, να γινούν ……. Βαγδάτη.

- **Πατάτες και ψευδοπατάτες:** Οι πατατάρηες προστατεύουν με σθένος και αυταπάρνηση τη δημόσια υγεία. Στον αγώνα ενάντια στις ψευδοπατάτες “που διοχετεύει ο κατακτητής στις ελεύθερες περιοχές” μέσω του τρισκατάρατου κανονισμού της πράσινης γραμμής έχουν

συμπαραταχτεί όλοι οι πατατοπαραγωγοί, ανεξαρτήτως, ιδεολογίας. Τι θα πει αφού παράγονται στην Κύπρο; Να γράφει όνομα και χωριό παραγωγού, αφού μπορεί αυτός να είναι τουρκοκύπριος ή ψευδοτουρκοκύπριος, άρα χρησιμοποιεί μη ευρωπαϊκά φυτοφάρμακα άρα ψευδοφυτοφάρμακα. Ψευδοπατάτες, δεν είσαστε ευρωπαϊκές και να σταματήσουν να μεροληπτούν υπέρ σας οι λειτουργοί του κράτους. No passaran!

- **Κάτι θα βρεθεί:** Είναι γνωστό, διεθνώς, ότι η Κύπρος βασικά παραμένει διαιρεμένη επειδή οι ε/κ αρνούνται να μοιραστούν την κυριαρχία και την ανάπτυξη με τους τ/κ. Τώρα, όμως, που λόγω Τρόικας και μνημονίου χάνουν και τα δυο, τί θα αρνούνται άραγε να μοιραστούν με τους τ/κ; Αυτή η οικονομική κρίση είναι πολύ μεγάλο πράγμα. Λέτε να λύσει και το κυπριακό; Μπα, υπάρχει το γκάζι...

Graffiti

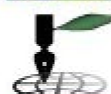
ΝΕΦΤΣΙ - ΑΠΟΕΛ: 1-1

Στο κατώφλι των ομίλων του Γιουρόπα Λιγκ!

ΜΗΝΥΜΑ ΠΡΟΣ ΠΑΤΕΡΕΣ

Βιαστείτε να τεκνοποιήσετε

ΠΟΛΙΤΗΣ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 24 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2012

Παγκόσμια οικονομική κρίση

ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΜΟΝΟΙΑ ΞΕΚΙΝΗΣΑΝ ΟΛΑ!

- *«Θεωρήθηκα ως μη συνεργάσιμος με το κυβερνών κόμμα»*

ΠΑΡΑΔΟΧΗ

Στο 4,5% το έλλειμμα

ΦΟΝΟΣ ΠΑΦΟΥ

Ψάχνουν και βιασμό

ΓΕΝΝΗΤΡΙΕΣ

Φεύγουν τα φουγάρα

ΠΑΡΕΝΟΧΛΗΣΗ

Έρευνα για αξιωματικό